

SOUSTAVA MODRÝCH OBRŮ

1.

Toto je historie dobrodružství na okraji velkých událostí, které vyústily ve zničení slunečního transmiteru v Mlhovině Andromeda. Příběh líčí zážitky myšoba Guckyho a jeho přátel Tronara a Rakala Woolverových. Je to příběh o náhodném setkání, který začíná v okamžiku, kdy se umělé antislunce vydalo k transmitterskému šestiúhelníku, aby ho zničilo.

Exploze šesti hvězd transmiteru vyvolala řetězovou reakci. Slunce se rozpínalo a stávaly se z nich novy. Zdálo se, že struktura Mlhoviny Andromeda ztratí rovnováhu. Energetická bouře se řítí do všech stran, postupně však byla stále slabší a slabší. CREST III a experimentální loď RAVANA se dostaly do bezpečí. Velkými lineárními etapami se vzdalovaly od centra Mlhoviny Andromeda.

Gucky a dvojčata Woolverova pozorovali katastrofu na obrazovkách mlčky, otřeseně. Věděli, že neexistovala jiná možnost, než transmitter zničit, aby byla zlomena moc Mistrů ostrovů. Netušili však, jak obrovská katastrofa to bude.

Netušil to ani Perry Rhodan.

Bývalý transmitter byl ještě na obrazovkách jasně patrný. Ze šesti hvězd se stala jedna jediná. Síla antimateriálního slunce ji učinila nestabilní, změnila její atomární strukturu a nechala ji vybuchnout. Žhavá obří koule byla sice daleko, ale její emise uháněly za CRESTEM III.

A za jinými...

Kulovitá loď měla průměr osm metrů.

Zatím jen jednou lidé spatřili a pronásledovali takovou loď. Zjistili, že nemá žádný skutečný pohon, ale že se pohybuje výlučně díky teleportačním schopnostem své posádky. Skok o délce deset miliónů kilometrů a malá přestávka. Něco takového ještě nikdy nikdo neviděl.

. Malá loď se snažila dostat do bezpečí.

Tři pasažéři, tajemní Sluneční inženýři, měli ve svých anorganických tělech netušené energetické rezervy, ale jednou se i oni vyčerpají. Ten okamžik však ještě nenastal.

Sluneční inženýři byli žhavými koulemi o průměru asi metr. Neměli žádné údy a veškerou fyzickou práci prováděli mocí ducha. Energii čerpali

z hvězd, mohli ji ukládat a vydávat podle libosti. Byly to bezelstné bytosti, a Mistři ostrovů je zneužívali ke svým účelům.

Bezelstní byli proto, že o tom nevěděli.

Deset miliónů kilometrů.

A zase přestávka.

Za lodí zuřilo ničivé inferno. Jedna hvězda za druhou explodovala a mizela. Zoufalý útěk byl tedy pochopitelný.

„Nedokážeme to," signalizoval Schi, velitel.

Sluneční inženýři se dorozumívali jakousi bezdrátovou telegrafií, která připomínala telepatii, ale telepatie to nebyla.

„Musíme to dokázat!" opáčil Mo, navigátor.

Rel, technik, se choval zdrženlivě. Měl jen jediné přání, znovu spatřit svůj domovský svět, nádhernou planetu Hoel, druhou planetu tří sluncí Eyehoe.

„Jsme pořád ještě rychlejší než ničivé vlny," pokračoval Mo.

„Ale naše energie ochabuje," konstatoval Schi.

„Dál!" napomenul je Ral energicky.

Soustředili se na další teleportační skok - a znovu urazili deset miliónů kilometrů. Malý náskok, nic víc.

Schi, Mo a Rel by mohli ve volném vesmíru existovat i bez své lodi, ale nechtěli ji nechat na holičkách.

Znamenalo to zátěž, neboť bez lodní hmoty by byly jejich skoky delší. Loď v sobě skrývala cenné přístroje a technická zařízení, které nesměly být obětovány.

Alespoň zatím.

„Zachytil jsem impulsy," řekl najednou Rel, zatímco odpočívali a připravovali se na další skok. „Jsou hodně silné a musí pocházet od organické inteligence."

„Já je mám taky," řekl Schi a aktivoval lokátor. „Někdo musí být nablízku. Možná je v nebezpečí a měli bychom mu pomoci."

„Musíme pomoci sami sobě," protestoval Mo, navigátor.
Schi pohlédl na obrazovku a zjistil, že vlna explodujících sluncí zůstala pozadu. Vypracovali si pěkný náskok.
„Pomůžeme, jestli budeme moci," rozhodl.
Netušil, že jeho rozhodnutí bude mít osudové následky.

Major Enrico Notami velel lokalizační centrále CRESTU III.
Události v centru Mlhoviny Andromeda byly registrovány a vyhodnocovány. To byl také důvod, proč CREST III a RAVANA nezmizely okamžitě z nebezpečné zóny. Doprovodná flotila byla už dávno v bezpečí.
„Lokalizace, pane," řekl poručík od centrální obrazovky.
Notami šel k němu a zahleděl se na obrazovku. Stáhl obočí, když spatřil nepatrnou skvrnku, která zdánlivě nehnutě stála mezi hvězdami.
„Co to má být?"
„Hmota, pane. Ne příliš velká. Možná loď."
„Loď? Tady?" Notami zavrtěl hlavou. „Každá loď, která by se tu objevila, by se ze všech sil snažila dostat do bezpečí."
„My třeba ne, pane."
Notami vrhl na poručíka krátký pohled a nic neřekl. Pak se znovu zahleděl na skvrnu. Trhl sebou, když náhle zmizela a pak se objevila na jiném místě.
„Délka skoku deset miliónů kilometrů," hlásil poručík po pohledu na vyhodnocovací stupnici. „Přesně deset miliónů kilometrů směrem od centra."
Gucky, který stál poblíž, zbystřil. To číslo mu něco připomnělo. Zamával na Tronara.
„Že by to byli Sluneční inženýři?" zamumlal.
„Myslíš ty koule, co tak krásně skáčou?" zeptal se Rakal, který se k nim přidal. „Na to bychom se měli podívat."
„Žádné hlouposti," napomenul ho Gucky, i když jeho samotného svrběl zvědavostí kožíšek. Při prvním setkání s kulovitými bytostmi se toho moc nedozvěděli. „Jsme na útěku, a oni nejspíš taky."
„Lokalizační paprsek by nás tam mohl dostat," zašeptal Tronar. „A samozřejmě i zpátky."
Gucky věděl, co má přítel na mysli.
Dvojčata měla tu podivuhodnou vlastnost, že se dokázala napojit na jakýkoli proud energie a dostat se po něm ke svému cíli. Mezi tajemnou koulí a CRESTEM III teď existovalo spojení prostřednictvím lokalizačního paprsku.
„Šéf vám dá co proto, když budete dělat hlouposti," varoval bratry vážně. „Nebude kvůli vám vystavovat CREST III nebezpečí."
„Budeme hned zpátky," sliboval Rakal. „Bude to trvat jen pár vteřin. A jednoho z těch chlapíků vezmeme s sebou."
„To si ale pěkně popálíte prsty," mínil Gucky.
Tronar se ušklíbl. Rakal se ujistil, že major Notami sleduje obrazovky a oba se nenápadně přiblížili k lokátorům. Vzápětí nehlučně zmizeli.
Major Notami si toho všiml teprve za několik vteřin, zmateně se rozhlédl kolem dokola a zeptal se Guckyho:
„Kde jsou ti dva?"
Myšob pokrčil rameny.
„Vždyť je znáte. Asi se vydali na malou procházku, řekl bych. Snad se teď ti na můstku nerozhodnou zmizet do lineárního vesmíru."
Zmizelo ale něco jiného. Skvrna na obrazovce.
„Zase deset miliónů kilometrů," konstatoval poručík. „Vždycky udělají na několik minut přestávku, nejsou tedy zdaleka tak rychlí, jako světlo. Jestli nezrychlí, ničivá vlna je dostane."
Ozval se signál oznamující, že
CREST III znovu přechází do lineárního vesmíru. Obrazovky zčernaly, ale jen na několik vteřin. Když se znovu rozjasnily, lokalizovaný bod byl pryč.
„Musíme uvědomit velitelský můstek," rozhodl major Notami a šel k interkomu.
„Co to, u všech čertů, ty dva napadlo?" rozčiloval se podplukovník Brent Huise. „Ať nás teď koukají najít!" Z výrazu jeho tváře bylo vidět, jak málo vážně to myslí. „Pokuste se znovu o spojení lokátorem, aby se mohli vrátit. Ihned začneme s úhybným manévrem. Jestli do té doby nebudou zpátky..."
Nedořekl. Každý věděl, co to znamená.
Major Notami pohlédl na Guckyho, pak se otočil k poručíkovi.
„Lokalizace?"
„Nic, pane."
„Poslední pozici známe. Možná budeme moci později něco podniknout. Hledejte dál. Koule musí mít stejný směr jako my."
Ale skvrna už se na obrazovkách neobjevila.

Schi lokalizoval gigantickou vesmírnou loď a nepatrně změnil směr skoku. V této části galaxie bylo setkání s velkými loděmi poměrně časté. Patřily Tefrodům, spojencům Mistrů ostrovů. Neměli se příliš v lásce, nebyli však ani nepřáteli na život a na smrt.

Přesto se Schi raději jakémukoli kontaktu vyhnul.

„Nový skok," řekl ostatním.

Mo se vyděsil, když se přímo před ním vynořily z lokátoru dvě podivně vyhlížející bytosti. Materializovaly se prostě z ničeho a ustoupily - zřejmě samy vyděšeny - kousek zpátky, když ho uviděly.

„Tefrodi zmizeli," signalizoval Rel, který si ničeho nevšiml, „musíme si pospíšet, jinak jsme ztraceni."

Tronar a Rakal byli o Slunečních inženýrech informováni a proto je příliš nepřekvapilo, když je spatřili na vlastní oči. Věděli, jak důležitá je jejich funkce pro Mistry ostrovů a chtěli alespoň jednoho z nich přinést na CREST III.

Ale CREST III zmizela z obrazovky a energetické spojení se přerušilo. Cesta zpět byla odříznuta.

Schi a Ral reagovali zcela klidně, bez paniky. Nejprve dvojčata považovali za Tefrody.

„Jak jste se dostali k nám do lodi?" podivil se Schi.

„Museli se teleportovat," domníval se Mo. „Odkdy umí Tefrodi teleportovat?"

„A translátory taky nemají," stěžoval si Rel. „Jak se s nimi máme domluvit?"

Schi měl jiné starosti:

„Soustřed'te se - musíme dál."

Koule znovu urazila deset miliónů kilometrů.

Tronar a Rakal si prohlíželi zařízení malé lodi. Jak předpokládal Gucky, nebyly tu žádné pohonné agregáty.

Komplikované předměty a aparáty prozrazovaly, že jde o něco jako je létající opravdu, jejíž prohlídka by mohla být nanejvýš zajímavá. Ale jak přesvědčit světelné bytosti, že mají následovat CREST III a nalodit se na ni, když ani nevěděli, kde CREST III je?"

„Myslím," zamumlal Tronar, „že jsme udělali chybu."

„Tak ji aspoň zkusíme napravit."

„Jak si to představuje? Sluneční inženýři tu nemají žádný významný zdroj energie. Jejich lokátory chytají jen cizí impulsy, ale žádné nevysílají. Dobře, v nejhorším případě by to stačilo, ale momentálně nic nemají. CREST III zmizela."

„Gucky ví, oč jde. Něco podnikne."

Tronar přikývl. „Jistě. Ale co?"

Na to neměl Rakal žádnou odpověď.

Zůstali zcela klidně stát, aby tři Sluneční inženýři neznepokojili. Vtom se na obrazovce objevila malá skvrna. To musela být CREST III. Ale než mohli Tronar s Rakalem zareagovat, něco se stalo.

V kouli Slunečních inženýrů se materializoval Gucky.

Než stačil Tronar otevřít ústa, skvrna z obrazovek zase zmizela. CREST III musela znovu přejít do lineárního vesmíru.

„Vy jste nám zavařili pěknou kaši," bručel Gucky. „Kdyby Perry věděl, že jsem tu s vámi, dostal by záchvat."

„Ten dostane tak jako tak," zamumlal Rakal. „A Huise navrch."

Gucky si konečně mohl zblízka prohlédnout podivuhodné bytosti, které mu už jednou způsobily pořádné starosti. Nestalo se to ze zlé vůle, protože Sluneční inženýři nebyli zlé vůle vůbec schopni. V celém vesmíru nebyl bezelstnější národ. Ale ani schopnější. Oni to byli, kdo z pověření Mistrů ostrovů postavil sluneční šestiúhelníkový transmitter.

Tři koule se o své nečekané návštěvníky příliš nestaraly, ale když se Gucky pokusil o navázání kontaktu, jejich pasivita se změnila. Snad byly myšobí myšlenkové impulsy silnější než Rakalovy a Tronarovy. V každém případě dostal Gucky po několika pokusech zřetelnou odpověď.

Po dvou dalších skocích v lodi konečně začala fungovat komunikace. Možnost znovu lokalizovat CREST III byla mezitím nulová. Pozdější výpočty by však umožnily návrat k základně Terry v Mlhovině Andromeda.

„Co od nás chcete?" zeptal se jeden ze Slunečních inženýrů.

Gucky se mu to pokusil vysvětlit, ale narazil na nepochopení.

„Jste to tedy vy, kdo přinesl smrt našim matkám?" zeptal se Schi, velitel skupinky. „Teď pronásleduje stejná smrt i vás, a vy chcete, abychom vás zachránili."

„Matkám?" zeptal se Gucky nechápavě.

„Slunce jsou naše matky," vysvětlil Schi, který se soustředil na nový skok.

„Jsou pramenem našeho života. A vy jste z nich udělali pramen smrti. Proč?"

„To je dlouhý příběh..."

„Pak vyprávěj," vyzval ho Schi, dal svým druhům znamení...

...a loď poskočila o deset miliónů kilometrů.

Major Notami zuřil.

Ať chtěl nebo ne, musel znovu uvědomit Brenta Huise, který momentálně CRESTU III velel. Huise byl prvním důstojníkem vlajkové lodi. Plukovník Rudo, kapitán CRESTU III, nebyl k zastižení, stejně jako Rhodan nebo Atlan. Huise Notamimu poradil, aby se za každou cenu snažil navázat kontakt se ztracenou lodí Slunečních inženýrů.

Krátce poté přešla CREST III znovu do lineárního vesmíru, čímž se šance na nalezení kulovité lodi znovu zmenšily.

Bezradný major Notami se nechal spojit s majorem Redhorse a vysvětlil mu, co se stalo. Major Redhorse ztratil na okamžik řeč, neboť věděl, co znamená ztráta tří nejdůležitějších mutantů. Nehledě na to, že ho zvlášť s Guckym pojilo pevné přátelství.

„Postarám se o to,“ slíbil Redhorse nakonec. „Zjistíte přesnou pozici zmizení a dejte mi vědět. Pokusím se získat svolení k pátrací akci.“

„To je marné,“ protestoval zděšený Notami. „Pronásleduje nás vlna z nov a každý návrat by znamenal okamžité zničení.“

„Nechci se vrátit. Jen se pokusím zrekonstruovat pravděpodobný kurz kulovité lodi. Víme přece, že mohou urazit najednou vždy jen deset miliónů kilometrů, a proč by měli měnit směr? Pryč od centra, to je jejich heslo stejně jako naše. Hned se zase ozvu.“

Notami Redhorsův optimismus nesdílel. I když neměl na celé věci přímou vinu, přesto se vinen cítil. Ale jak mohl dvojčata nebo Guckyho zadržet?

Zabzučel interkom. Byl to Redhorse.

„Máte tu pozici?“

Notami ji oznámil a zeptal se:

„Řekněte mi, dostal jste povolení ke startu?“

„Pochopitelně, co jste si myslel?“

„Ale co exploze? Vlna se šíří všemi směry. Dosáhla rychlosti světla a překročila ji.“

„Přesto to musím zkusit. Díky za data. Startuji za pár minut.“

Notami náhle zíral na prázdnou obrazovku. Pak přešel k obrazovkám a rychle vydal pokyny.

Jakmile KC-1 odstartovala, zmizela CREST III v lineárním vesmíru a Redhorse s ní okamžitě ztratil veškerý kontakt.

Kolem dokola nebylo nic než chaos umírajících sluncí.

Dvěma krátkými lineárními lety do-

sáhl poslední známé pozice lodi teleportérů. Vypočítal pravděpodobný směr letu a vydal se po něm. Urazil vždy jen několik miliónů kilometrů, aby loď nepřehlédl, a jeho důstojníci nespouštěli lokalizační obrazovky z očí.

Jen díky tomu kulovitou loď náhle lokalizovali, ačkoli měla náskok téměř dva světelné týdny.

„Doufejme, že si Gucky nezapomněl skafandr s vysílačkou,“ zamumlal Redhorse a kývl na radistu. „Zkuste navázat spojení.“

„Kontakt!“ zvolal po chvíli radista.

Redhorse si vzal mikrofon.

„Jsi to ty, Gucky?“

„Vy máte ale naspěch, abyste nás dostali zpátky. Není to můj starý pokrevní bratr Redhorse?“

„Správně. Mám tě vyzvednout nebo přijdete sami? Dvojčata mohou použít vysílací paprsek...“

„To se pleteš, starý kamaráde,“ prohlásil Gucky rozhodně. „Zůstaneme, kde jsme. Taková příležitost, abychom uzavřeli přátelství se Slunečními inženýry, se hned tak zase nenaskytne. Víš, jak nesmírně jsou důležití.“

Pomůžeme jim a oni nám z vděku prozradí pár milých věcí.“

Redhorse se snažil zachovat klid.

„Dosud jsme vždycky měli porozumění pro tvoje kousky, maličký, ale tentokrát je to něco jiného. Neohrožuješ jen sebe, dvojčata a mě, ale celou CREST III. Znáš přece Perryho Rhodana. Jestli se dozví, že jsi v nebezpečí, bude riskovat cokoli, aby tě zachránil, i když tím ohrozí sám sebe.“

„Tak vidíš, jak jsem oblíbený, rudo-kožče.“

„Dost těch nesmyslů!“ řekl Redhorse ostře. „Vrátíte se, nebo vás musím vyzvednout?“

„Vyzvednout? Jakpak?“ Guckyho tón se změnil. „Buď rozumný, Redhorsu. Neměli jsme čas se Rhodana nejdřív zeptat, ale jak dvojčata, tak já považujeme naši misi za nanejvýš důležitou. Možná se dozvíme pozici domovského světa Slunečních inženýrů. Nestálo by to za riziko?“

„CREST III letí pryč. Každou vteřinu bude těžší ji najít. Jestli budeme čekat příliš dlouho...“

„...tak nám pomůžou naši noví přátelé," přerušil ho Gucky. „Nedělej si o nás starosti. My už najdeme cestu zpátky..."

Redhorse pochopil, že každá snaha je marná. „Tak dobře. Naložíme vás a poletíme dál společně. Sluneční inženýři mohou udávat kurs."

„Pochybuj, že na to přistoupí," vzdychl si myšob. „Zkusím jim to vysvětlit, ale nic neslibuju."

Redhorse se zachmuřeně vrátil ke kontrolnímu pultu. Kulovitá loď náhle udělala dva nebo tři váhavé skoky, aby unikla pronásledovateli, ale major byl na to připraven. Lineárním letem Sluneční inženýři opět dohonil a zůstal jím v patách. Po dvou dalších skocích bylo jasné, že kouli dochází energie.

Redhorse se rozhodl pro odvážný manévr.

Přiblížil se těsně k prchající lodi, otevřel výpusť hangáru a Korvetou do lodi narazil. Sluneční inženýři však jeho úmysl uhodli a zachránili se dalším skokem.

Redhorse pokus několikrát zopako-val.

Na počtvrté to vyšlo.

„Nevěříme vám," signalizoval Schi zoufale. Jeho tělo zářilo už jen slabě. „Jak bychom vám mohli věřit? Jste pro nás cizí!"

„Nemáte jinou možnost," vysvětloval Gucky trpělivě. „Vlna z nov vás zničí, a nás také. Tu velkou loď neřídí Tefrodi, ale Pozemšťané. Přicházíme z jiné galaxie - vy sami jste postavili transponderový most. Teď jsme ho zničili, protože chceme zůstat sami. Nebyl to útok, jen obrana."

„Ty ale nejsi Pozemšťan..."

„Ne, ale jsem jejich přítel. A vy jste také jejich přátelé, to byste měli vědět. Chceme vám pomoci."

„Jakmile to půjde," řekl Mo Guckymu, „pokusíme se utéci. Teprve když už nebudeme moci, necháme se zajmout. Taková je naše povinnost."

„Rozumím."

Gucky na obrazovce viděl, jak se KC-1 stále blíží. Když se tři Sluneční inženýři znovu pokusili o teleportaci, nedokázali to. Korveta jejich loď pohltila a umístila ji v hangáru. Pak se ponořila do lineárního vesmíru.

Sluneční inženýři odmítli svou loď opustit.

„Dost na tom, že jsme zajatci, ale nikdo nás nedonutí vstoupit na vaši loď. Zůstaneme tu. A jakmile nasbíráme dost energie, utečeme."

„Nemůžete utéct. Drží vás tu silové pole." Gucky kývl na dvojčata. „Promluvme si s Redhorseem."

Na můstku našli jednoho velmi ustaraného majora.

„Copak je? Tváříš se, jako by ti uletěly včely. Zlobíš se na mě?"

„ne přímo, maličký," stiskl mu Redhorse ruku. „Ale konvertor mi dělá starosti."

Gucky se podíval na obrazovku a najednou si uvědomil, že vidí hvězdy jasně, a že chybí efekty lineárního letu.

„Letíme podsvětelnou rychlostí?"

Redhorse vážně přikývl.

„Vrátili jsme se do Einsteinova vesmíru, a to aniž bychom přerušili lineární let. Chápeš, co to znamená?"

Konvertory prostě vypadly. A s touhle rychlostí jsme ztraceni."

„Technický personál..."

„Pracuji na tom, pochopitelně. Ale máme jen normální posádku, žádné speciální konvertorové techniky. Možná se jim podaří poruchu odstranit, ale obávám se, že to nebude jen tak obyčejná porucha."

„Nýbrž?"

„Bojím se, že výpadek způsobila ničivá vlna z explodujících sluncí. To je fenomén, který nemůžeme zvládnout. Můžeme jen doufat, že CREST III přiletí včas."

Gucky si sedl. Kolena se mu třásla, ale v obličeji měl pevný výraz.

„To jsme tedy v pěkné kaši," zamumlal. „Tohle jsem nemohl tušit. A Woolverové taky ne."

„Nikdo to nemohl tušit, ale přesto může každý říct, že si za to můžete sami. A já taky, protože jsem letěl za vámi."

Zabzučel interkom. Byl to jeden z techniků.

„Nemůžeme nic najít, pane. Žádnou poruchu."

„Opusťte konvertorovou místnost a buďte připraveni na další práce," přikázal major.

Pak znovu zapnul lineární pohon. Hvězdy z obrazovek zmizely a Gucky si oddechl.

„Tak vidíš," řekl uvolněně.

„Může se to kdykoli stát znovu. Technici nenašli a tedy ani neodstranili žádnou poruchu. Řekl bych, že konvertory vypadnou brzy zase a pak v čím dál tím kratších intervalech. Možná se nám ale postupně podaří dohonit CREST III. Směr našťestí známe."

Za deset minut konvertor opět vysadil. KC-1 mezitím urazila celých sedmdesát světelných let.

Gucky se vrátil ke Slunečním inženýrům.

Schi, Mo a Rel se právě dorozumívali myšlenkovými impulsy, kterým Gucky nerozuměl.

„Máme poruchy pohonu," začal a sedl si na zem. „Jestli to nezvládneme, budete na tom zle i vy."

Poprvé se zdálo, že je Schi poněkud znepokojený.

„Měli jste nás nechat na pokoji, to už bychom možná byli v bezpečí. Mohli jsme se v blízkosti nějakého slunce znovu nabít. Tady jsme ztraceni."

„Pomozte nám, a ztraceni nebudete. Dejte nám pozice svého domova. Dopravíme vás tam."

Schi chvíli mlčel. Zdálo se, že uvažuje. Nakonec zasignalizoval:

„Explodují jen určité typy sluncí. Naše soustava Tří matek k nim nepatří."

„Co že k nim nepatří?"

„Soustava Tří matek - tak nazýváme náš domov. Jsou to tři slunce, kolem jejichž těžiště krouží jedenáct planet. Náš svět, jmenuje se Eyehoe II, se pohybuje uvnitř drah tří sluncí. Je to teplý svět, a kolem nás stále proudí energie. Kdybychom tam byli..."

„Pozici," vyzval ho Gucky energicky. „Dostaneme vás tam."

„Je zakázáno sdělovat ji," vmísil se do hovoru Mo. „Matky by nás potrestaly. Nikdy bychom k nim už nesměli." Tomu Gucky úplně nerozuměl. Ale rozhodl se, že zůstane věčný.

„Jestli nám nepomůžete, nemůžeme ani my pomoci vám. Pochopte konečně: všichni jsme společně ve velkém nebezpečí. Jestli zemřeme, zemřete i vy. Zůstaneme-li naživu, máte i vy stejnou šanci. Pochopte přece, že jsme vašimi spojenci. A sice na život a na smrt."

Schi, Mo a Rel se znovu začali dohadovat, aniž by Gucky zachytil jediný impuls. Nakonec Schi řekl:

„Sdělíme vám pozici soustavy Tří matek - ale máme jednu podmínku."

„A jakou?"

„Musíte nás v blízkosti soustavy s naší lodí pustit na svobodu a pak co nejrychleji zmizet."

„To nejde. Náš pohon není v pořádku. Musí být opraven. Navíc musíme počkat, až se kosmická bouře uklidní, abychom mohli bezpečně letět dál. Potřebujeme přistát na vaší planetě. Dostaneme k tomu svolení?"

„Dali bychom vám je, ale nesmíme."

„Proč ne?"

Znovu nastala přestávka, a pak řekl Rel:

„Nejsme pány své vlasti."

„Tefrodi?" zeptal se myšob krátce.

„Ano."

To sice měnilo situaci, nikoli však Guckyho a Redhorseovo rozhodnutí.

„Nemáme jinou možnost. Vysadíme vás a pak se pokusíme dostat do bezpečí. Jistě jsou ve vaší soustavě planety, vhodné pro krátké mezipřistání."

„To je váš problém," řekl Rel.

„Dobře. Teď musíme koordinovat vaše data s naším systémem, aby nedošlo k chybám ve výpočtech..."

Redhorse rozložil hvězdné mapy Mlhoviny Andromeda.

„Je to uvnitř takzvané zakázané zóny," konstatoval. „Tři tisíce sedm set jedenáct světelných let od centra."

Pohlédl na počítač. „Odsud ještě čtyři sta světelných let. Snad to na etapy zvládneme."

„Musíme to zkusit. Nedělám si ale velké naděje, že bychom v té bláznivé soustavě Tří matek něčeho dosáhli. Tefrodi už se o to postarají."

Redhorse neodpověděl. Počítač dokončil výpočty a oznámil výsledek. Na můstku se objevila dvojčata.

„Dobře jste se vyspali?" zajímal se Gucky. „Taky bych si mohl dát dvacet. Sluneční inženýři utéct nemůžou."

„Pár hodin by ti udělalo dobře," mínil Tronar. „Můžeš si vzít naši kabinu."

„Reddy," řekl Gucky a vzal majora za ruku, „vzbudíš mě, když nebude něco v pořádku?"

„Včas si toho všimneš," prorokoval major.

Tentokrát pracovaly konvertory osm minut a KC- 1 urazila padesát světelných let.

„Lepší než nic," komentoval to Rakal.

Redhorse přikývl.

Když k cíli zbývalo ještě třicet svě-

telných let, zasáhla je druhá vlna z centra. Naštěstí však už kolem nevzplanuly žádné hvězdy.

Redhorse zívnuv. „Jsem unavený. Budeme udržovat pozice, ale dáme si pauzu. Velení převezme nadporučík Vita. Soustava Tří matek je blízko."

Do centrály vešel nadporučík Helmut Vita. Vypadal odpočatě a spolehlivě. Věděl pochopitelně, co se stalo, ale nezdálo se, že by ho to nějak zvlášť znepokojovalo. Ovšem z toho se nedalo nic usuzovat. Nadporučík Vita

býval totiž velmi dobrým ochotnickým hercem. Posadil se ke kontrolnímu pultu a rychle se zorientoval. Uprostřed místnosti se materializoval Gucky.

„Tam, kde je veselo, nemůže chybět Gucky," zadeklamoval a uklonil se Vi-tovi. „Tak vy jste tedy ten bájný Helmut Vita?" Obešel ho a udiveně zavrtěl hlavou. „Tak bájně zase nevypadáte, nadporučíku."

„Taky bych rád věděl, co je na mě bájného," zamručel Vita. Vtom však jeho pozornost zaujala velká panoramatická obrazovka. Byl na ní totiž jasně patrný předmět silně připomínající zmenšenou CREST III - nebo silně zvětšenou KC-1. Vzdálenost činila dva milióny kilometrů, tedy sedm světelných vteřin.

„Tefrodský hlídkový křižník!" vyhrkl nadporučík Vita. „Poplach!"

Major Redhorse se vítil na můstek a jediným pohledem zjistil, co se stalo.

„Manévr?" zeptal se krátce.

„Udržují stále stejný odstup, jako by jen chtěli zjistit, co máme v plánu," vysvětloval Vita rychle. „Zatím žádný útok."

„je to jasné," prohlásil Gucky. „Diví se, že držíme kurs na tu soustavu Tří matek a chtěli by vědět, jestli je to jen náhoda."

„Možná." Redhorse nevypadal moc přesvědčeně. „Možná jim ale také vypadl lineární pohon, stejně jako nám. A hlavně nevědí, kdo jsme."

„Vynořili se ale dost náhle," nadhodil Vita. „Určitě udělali jenom krátký skok a pak padla."

„Budeme úplně pasivní," rozhodl Redhorse. „Letí paralelně k nám a mají stejný směr. Přiletíme k soustavě Tří matek s ochranou."

„Dobrý Bože!" vypískl náhle Gucky. „Musím se postarat o naše hosty. Možná budou mít radu."

Rozsvítila se červená kontrolka. Redhorse stisknul tlačítko.

„Ano, radiocentrále, co se děje?"

„Tefrod se pokouší navázat spojení." Byl to hlas poručíka Bjornsena, hlavního radisty. „Mám odpovědět?"

„Přepojte to sem," přikázal Redhorse. „Promluví si s ním. Zapněte zatím translátor."

Po chvíli se na obrazovce objevila energická tvář mladého muže v tefrod-ské uniformě.

„Jste Pozemšťané?" zeptal se. „Co děláte v tomhle sektoru? Souvisí to s katastrofou?"

„Především bych chtěl zdůraznit, že si nepřejeme žádné incidenty," prohlásil Redhorse. „Mezi vaší a mou rasou sice zuří válka, ale já vám navrhuji klid zbraní. Akceptujete mou nabídku?"

Tefrod chvíli přemýšlel, pak odpověděl:

„Souhlasím. Máte důvody?"

Redhorsovi bylo jasné, že mu pomůže jen otevřenost.

„Máme spoustu důvodů. Lineární pohon stávkuje. Hledáme vhodnou planetu, abychom tak přečkali šokové vlny, které teprve přijdou."

„Katastrofu jste vyvolali vy," řekl Tefrod. „Všechny následky musíte připsat sami sobě. Chcete to popřít?"

„V žádném případě. Nikdo nemohl tušit, co se stane."

„Abych byl upřímný - i náš pohon stávkuje. Jsme tedy ve stejné situaci. Navrhují proto uzavřít klid zbraní. Možná bychom si dokonce mohli navzájem pomoci."

„Zachováte směr letu?"

„Ano. Jednu otázku: je váš kurs náhodný nebo máte určitý cíl?"

Redhorse neodpověděl hned. Ale řekl si, že hrát na schovávanou teď už nemá smysl.

„Naším cílem je soustava Tří matek, jak nazývají svou vlast Sluneční inženýři. Znáte ji?"

Tefrod se pousmál.

„Nachází se tam mě velitelské stanoviště. V soustavě přestává naše soukromá dohoda platit, protože musím plnit rozkazy svých nadřízených, a ty vypadají jinak. Sám jste řekl, že naše národy jsou ve válečném stavu. Je mi líto. Mimochodem: odkud máte pozici?"

„Přímo od Slunečních inženýrů."

„Takže přece jsou mezi nimi zrádci! Toho budou velice litovat."

„Nedali nám pozici dobrovolně. Donutili jsme je."

„Přesto! Ale teď toho necháme. Navrhují, abychom se setkali na mě lodi. Možná naši technici společně najdou východisko."

„Souhlasím..."

Když obrazovka pohasla, zůstal Redhorse několik minut klidně sedět. Pak pohlédl na Tronara, Rakala a Vitu.

„S tím můžeme být docela spokojeni, co říkáte?"

„V zimě," prohlásil Helmut Vita slavnostně, „se člověk raduje i z nejmenšího slunečního paprsku..."

2.

Schi, Mo a Rel se několikrát pokoušeli prorazit silové pole, které je drželo v hangáru, ale byli příliš slabí. Rezignovaně leželi v lodi a vyčkávali věcí, které přijdou. Zatím ale přišel Gucky.

„Doufám, že jste neztratili příliš mnoho energie," začal konejšivě. „Jakmile budeme v blízkosti vašeho slunce, můžete si energii natankovat. Pak budete volní. Teď by pro vás svoboda neznamenal nic jiného, než smrt."

„Raději zemřeme svobodní, než abychom žili v zajetí," signalizoval důstojně Schi. „Dopustili jsme se strašlivého zločinu, když jsme vám neprozřetelně prozradili pozici naší vlasti. Nikdy už tuto chybu nenapravíme, ale musíme za ni pykat."

„Jsme vaši přátelé," ujišťoval je Gucky znovu. „Chceme jen, abyste nám pomohli. A my vám také pomůžeme, když to budete potřebovat. Zkuste to pochopit."

„Jak vám máme pomoci?"

„Dali jste nám pozici své soustavy, a my se do ní pokusíme dostat. Tím jsme pomohli my vám. Vy jste technici, něco dovedete. Jistě se vám podaří opravit náš pohon a tím pomůžete vy nám."

„I kdybychom chtěli, nesmíme vám pomoci. Zničili jste transmitter, a za to vás budou Mistři ostrovů a Tefrodi pronásledovat, dokud vás nedostanou. A na Hoelu mají Tefrodi velitelské stanoviště."

„Na Hoelu?"

„Hoel je naše domovská planeta. Na hvězdných mapách je označena jako Eyehoe II."

„A Tefrodi tam mají stanici, aby vás mohli kontrolovat?"

„Tak je to."

„A to si necháte líbit?"

„Co máme dělat? Jsme technici, inženýři, ale ne vojáci. Ještě nikdy jsme nevedli válku, za celou dobu naší existence - a to je velmi dlouho."

„Když tedy teď máme navštívit váš svět," mýnil Gucky, „bylo by dobré, kdybychom o něm něco věděli. Pověz mi, co můžeš a víš."

Mo začal vyprávět:

„Říkáme mu soustava Tří matek už odnepaměti. Jsou to tři modré obří hvězdy, které obíhají kolem společného těžiště. Před více než šedesát tisíci lety jsme je uvedli do pozice, která je pro nás výhodná. Tvoří rovnoramenný trojúhelník. Po různých drahách tam krouží jedenáct planet. Naše planeta-je nejbližší těžišti a nikdy neopouští sluneční trojúhelník-je Eyehoe II, nazývaná též Hoel. má stejnoměrné klima a nikdy tam není noc. Ze všech stran dostáváme teplo a energii. Je to náš elixír života, neboť bez tepla a energie bychom nemohli existovat. Hoel má v průměru téměř čtrnáct a půl tisíce kilometrů. Přitažlivost je jedna celá, třicet pět g. Rotaci téměř nemáme, ale vzhledem k pozici uvnitř tří slunečních drah je přebytná."

„Zajímavý svět," řekl Gucky, když se Mo odmlčel.

„A krásný," pokračoval Mo hrdě. „Už jsem řekl, že nemáme noc ani soumrak. Slunce svítí neustále, teplota je konstat-ní a činí tři sta třicet devět stupňů."

Gucky se pokusil zůstat klidný.

„Překračuje bod tání olova?"

„Olova?"

Gucky řekl chemický vzorec.

„Máme spoustu olověných moří," řekl Mo nadšeně. „Někdy se v nich koupeme. Teplota je trochu nižší než teplota okolí, ale mnozí z nás mají rádi malé osvěžení."

„No, děkuju pěkně," ujelo Guckymu. „To asi nemáte moc vegetace."

„Vůbec žádnou, a taky žádnou nepotřebujeme. Náš svět je jedna jediná poušť, a naše obydlí leží hluboko pod povrchem."

Vtom zabzučela Guckyho náramková vysílačka.

„Někdo chce se mnou mluvit," vysvětlil a zapnul přístroj. „Ano, co je?"

„Tady Redhorse. Můžeš přijít na můstek?"

„Hned. Mimochodem, můžeš vypnout silové pole. naši přátelé už nebudou chtít utéct."

„Jsi si jistý?"

„Dost jistý."

„Tak tedy dobře. Vypneme to. Vždyť se to nemusí hned dozvědět."

„Oč šlo?" zajímal se Schi.

„Mám přijít na můstek. Zatím na shledanou, přátelé. Ještě si promluvíme. Je ještě spousta věcí, které bych chtěl vědět."

Tři Sluneční inženýři se na pět vteřin rozzářili plným leskem. To byl jejich pozdrav na rozloučenou.

Gucky se jedním skokem teleportoval na můstek.

„Slunečním inženýrům jsem o Tefro-dech nic neřekl," oznámil Redhorsovi.

„To bylo rozumné, i když se to dříve nebo později dozvedí. Myslím, že se nějak domluvíme. Můžeš mě odnést do jejich lodě?"

Tefrodský velitel nehnul ani brvou, když se Gucky s majorem objevili na jeho velitelském můstku. Vstal a podal Redhorsovi ruku. Ten ji přijal a ukázal na Guckyho.

„To je myšob Gucky, spojenec Pozemšťanů. Je teleporter a telekinetik." Nezmínil se, že Gucky je také telepat.

„mě jméno je Gerlachos. Jsem velitel lodi a přímo podřízen veliteli Miha-rosovi na Hoelu. Dostali jsme se do kosmické bouře. Lineární pohon funguje jen na krátké úseky a potřebuje dlouhé přestávky. Předpokládám, že se vám vede podobně.“

„Postihl nás stejný osud,“ souhlasil Redhorse.

Gerlachos se zase posadil a nabídl Redhorsovi a Guckymu křesla.

„Víme, co se stalo, ale pochopitelně nevíme, jak se to mohlo stát. Už neexistuje transmitter a ani pro Pozemšťany není návratu do vlastní galaxie.“

„Máme svou cestu,“ řekl Redhorse. „Opustíme Mlhovinu Andromeda a už se nevrátíme. Proto jsme zničili transmitter. Bylo to i ve vašem zájmu.“

Tefrod se usmál.

„Chcete mi namluvit, že každá mince má dvě strany. Nů dobrá, rozhodnutí, jestli bylo zničení transmitteru dobré nebo špatné, musím přenechat jiným...“

„Mistrům ostrovů?“ přerušil ho major.

„Jim také,“ souhlasil Gerlachos. „Ale především mému nadřízenému na Hoelu. je v přímém kontaktu s Mistry ostrovů. On rozhodne o vašem osudu. Můj názor není důležitý.“

„Toho velice lituji,“ přiznal Redhorse. „Vypadáte jako rozumný muž. Dohodli bychom se.“

Tefrod kompliment přeslechl.

„Možná se nám podaří dostat se do soustavy Tří matek spojenými silami. Bohužel je naše loď příliš malá na to, abychom vás vzali na palubu.“

Rozhovor byl přerušen, když na můstek náhle vešel důstojník z vedlejší místnosti, aby podal hlášení.

„Z nejbližšího slunce se stává nova, veliteli. je od nás dva světelné roky, ale šoková vlna je rychlejší než světlo.“ Velitel Gerlachos vypadal náhle velmi vážně. Váhavě řekl:

„Abych byl upřímný, majore Redhorsi - tak se přece jmenujete, že? - neodvážím se zapnout lineární pohon. Ještě ne. Víte, jak dlouho potrvá, než nás zasáhne záření z novy?“

„Podle dosavadních zkušeností snad několik hodin, ale přesně se to říci nedá. Za dvě hodiny bychom se měli pokusit o skok, a sice společně. Když se rematerializujeme na stejných souřadnicích, můžeme si navzájem pomoci, kdyby pohon vypadl úplně.“

„Mám nápad,“ řekl Gerlachos a podíval se pevně na Redhorse. „Přesunete se do prostoru mého energetického štítu, aby byla vaše loď pevně zakotvena u mě. Pak najednou zapneme pohon. Snad se nám to společnými silami podaří...“

„Dobrý nápad.“

„Dám vám souřadnice, jakmile je budou mít navigátoři mít.“ Zamyšleně se podíval na obrazovce na KC-1. „Ještě se musíme domluvit, co se stane, když se náš záměr zdaří.“

„Myslíte...“

„Ano. Když se rematerializujeme nad Hoelem, budeme hned objeveni. Dostanu rozkaz vás pronásledovat a zničit. Upřímně řečeno - velice bych toho litoval, majore Redhorsi.“

Redhorse cítil, že je to míněno upřímně.

„Stačí, když otevřete energetický štít a dáte nám náskok. Už se o sebe postaráme.“

„To je ale vše, co pro vás mohu udělat. Poruším tím rozkaz z velitelství, ale je to v souladu s mým svědomím. Pomoci, majore Redhorsi, vám pak už nemohu, je mi to líto, věřte mi...“

„Věřím vám,“ řekl Redhorse.

„Můžete se teď vrátit do své lodi. Souřadnice dostanete včas. Zůstaneme v kontaktu.“

Redhorse vstal a podal Tefrodovi ruku.

„Děkuji vám, veliteli. Ať se stane cokoli, jsem velmi rád, že jsem se s vámi setkal.“

Gucky mlčky uchopil majorovu dlaň.

Za vteřinu už byli zpátky na můstku Korvety.

Dvě hodiny se nekonečně vlekly. KC-1 se mezitím přiblížila k tefrodskému křižníku a kolem ní se zavřelo jeho energetické pole.

„Ještě deset minut.“

Posledních deset minut bylo skoro tak dlouhých, jako předchozí dvě hodiny. I velitel Gerlachos byl nervózní. Neklidně přecházel po můstku sem a tam, ale ne proto, že by se bál neúspěchu. Báł se, že se experiment podaří. Protože pak bude muset svého nově nalezeného přítele pronásledovat a zničit.

Stačili dvě hodiny, aby se z nepřátel stali přátelé.

„Ještě půl minuty.“

Minuly poslední vteřiny a pak hvězdy zmizely.

Když se za minutu opět objevily na obrazovce, zastínili tři modří obři svým leskem všechno ostatní.

Experiment se podařil - a začaly potíže.

Redhorse viděl, jak Gerlachos ukazuje na své vysílačky a pevně tiskne rty. Znamenalo to, že už nemůže volně hovořit, protože může být odposloucháván.

„Gucky, na co myslíš?”

„Už má spojení s centrálou na Hoelu. Ptají se ho, kdo jsme. Gerlachos musí odpovědět. Musí odpovědět během příští minuty.”

„Vezmi mě k němu, ale rychle!”

Gerlachos nebyl překvapený.

„Pochopil jste, že nemohu hovořit přes vysílačku - dobře. Energetický štít a magnetická pole jsou vypnuté. Můžete odletět. Myslím, že osmá planeta má pro vás nejvýhodnější podmínky. Počkejte tam na konec šokových vln, a pak se koukejte dostat do bezpečí. mě už napadne nějaká výmluva.”

„Dělám si starosti,” přiznal Redhorse. „O vás.”

Gerlachos se usmál.

„Nedělejte to, majore Redhorsi. Asi za minutu dostanu rozkaz, abych vás pronásledoval. Budu vás hledat všude v téhle soustavě, na každé planetě -osmou poněkud opomenu.”

Redhorse mu znovu podal ruku. Stisk byl krátký a pevný.

„Děkuji vám, nikdy na to nezapomenu. Hodně štěstí.”

„To přeji i já vám - Pozemšťane.”

Gucky dopravil Redhorse zpátky do Korvety. Za pár vteřin byl zapnut normální pohon a KC-1 vystřelila pryč, do soustavy obřích modrých sluncí.

Téměř zároveň vyrazil tefrodský křižník.

Na opačnou stranu...

3.

Gucky se vydal opět navštívit Sluneční inženýry. „Jsme v soustavě Tří matek,” oznámil jim. „Dodrželi jsme své slovo. Jste volní.”

Schi lehce zružověl.

„Blížíme se teď k desáté planetě,” pokračoval Gucky. „Stačí vám to, nebo vás máme zavézt blíž k Hoelu?”

„To pro vás znamená větší nebezpečí, že?”

„To není důležité.”

„Ale ano, je.” Schi potemněl. „Radil jsem se s Mo a Relem. Chceme tě pozvat na náš svět, aby ses mohl přesvědčit, jak žijeme. A také tě chceme přesvědčit, že neděláme nic zlého, když posloucháme Tefrody. Myslí to s námi jen dobře.”

Gucky uvažoval. Jednal na vlastní pěst a přivedl sebe i ostatní do velkého nebezpečí. Jestli se vrátí bez pozitivních výsledků, bude nemilosrdně povolán k zodpovědnosti. Ale když přijde s důkazem, že se Sluneční inženýři stali přáteli Terry, bude situace jiná. Rhodan mu odpustí. Ano, dokonce ho pochválí...

Gucky se rozhodl.

„Půjdu s vámi. Oba vlnoví sprintéři také. Ale počkejte chvíli, musím si promluvit s velitelem.”

Redhorse byl všechno jiné než nadšený.

„Zase se chováš lehkomyšlně, Gucky,” napomenul myšoba. „Teď se nesmíme rozdělit.”

„Proč ne? má to jen výhody. Lineární pohon se porouchal a nemůžeme ze soustavy bez cizí pomoci. Přistaňte na osmé planetě, tam zatím budete v bezpečí. Dvojčata a já se na Hoelu pokusíme získat pro nás co nejvíc. Když budeme sedět na osmé planetě a čekat, bude to ztráta času.”

„Tvoje argumenty zní rozumně, ale kdo mi zaručí, že ty budeš na Hoelu v bezpečí? A dvojčata. Nebudeme mít žádné spojení.”

„Vezmeme si telekom.”

„A když nás lokalizují, budeme mít na krku Tefrody.”

„Budeme vysílat jen v nouzi. Navíc si myslím, že na Hoelu budeme dost v bezpečí. Potřebujeme Sluneční inženýry, jinak budeme mít za pár let v Andromedě nový transmitter.”

Redhorse pohlédl na dvojčata.

„Co myslíte?”

„Jsme pro Hoel,” prohlásil Rakal. „Něco jsme začali, tak bychom to měli dovést do konce, ať už je to spojeno se sebevětším rizikem.”

„Dobře. Pokusím se najít na osmé planetě dobrý úkryt. Tam budeme čekat. Přesně deset dní. Jestli se do té doby neozvete, přiletíme na Hoel.”

„Žádné námitky. To je moje podmínka.”

„Souhlasím,” podřídil se Gucky. „Můžeš malou kulovitou loď za deset minut vystřelit. Hodně štěstí, Done. Tobě a mužstvu.” Podal majorovi ruku a obrátil se k dvojčatům:

„Tak pojďte, vy dva. Máme práci...”

Kulovitá loď Slunečních inženýrů se pomalu snášela vstříc třem modrým sluncím. Schi, Mo a Rel se teleportovali do vesmíru a natankovali energii. Vakuum jim nevadilo a zdálo se, že jim koupel ve slunečních paprscích dělá nesmírné potěšení.

„A teď domů, do Hoelu!“ prohlásil Schi. „Bude se vám tam líbit.“

Loď rychle proletěla mezi dvěma nejbližšími slunci. Potkal je tefrodský křížník, ale nevěnoval jim žádnou pozornost a brzy zmizel z obrazovky.

„Oni vás nekontrolují?“ podivil se Gucky.

Schi hrdě odpověděl:

„Samozřejmě, že na nás dávají pozor, ale jsou to přece naši spojenci. Všichni sloužíme Mistrům ostrovů, a děláme to dobrovolně. Kontrolu bychom si nikdy nenechali líbit.“

Guckymu bylo stále méně jasné, jaký je vlastně mezi Tefrody a Slunečními inženýry vztah.

„Tamhle je Hoel,“ řekl náhle Schi.

Gucky očekával pouštní svět se spoustou olovených moří, ale ke svému překvapení spatřil mnoho míst zastavěných obrovskými budovami.

„Další skok nás dostane do hangáru,“ oznámil Schi. „je hluboko pod povrchem.“

„Proč?“ nechápal Gucky. „Jak vidím, leží přece města nahoře. Neříkal jsi, že žijete pod zemí?“

„To je pravda. Města jsou prázdná.“

„Prázdná?“

„Ano, nikdo tam nebydlí, leda pár Te-frodů. Města pocházejí ještě ze zakladatelské doby.“

Sluneční inženýři se soustředili na poslední skok. Obrazovky zhasly a když se znovu rozsvítily, ukazovaly jinou scenerii. Nacházeli se v obrovské hale. Z vysokého stropu svítilo světlo. Kolem stály snad tisícovky malých kulovitých vesmírných plavidel. Mezi nimi se hemžila spousta Slunečních inženýrů.

„Mají Tefrodi přístup do hangáru?“ zajímal se Gucky. „Rozhodně bych nechtěl, aby se dozvěděli o naší přítomnosti.“

„Nemějte starosti. Tefrodi sem přicházejí jen zřídka a musí požádat o svolení. Dohoda říká, že do našich měst mohou bez svolení vstoupit pouze v případě nouze nebo nebezpečí. Nikdo se neodvážá vás obtěžovat. Pojděte, teleportujeme se ven.“

Gucky vzal dvojčata za ruce.

„Starosti mi dělá jen Redhorse,“ přiznal, než skočil.

„Dělám si starosti o dvojčata a o Guckyho,“ řekl téměř ve stejnou chvíli Redhorse. Na obrazovce před ním narůstala osmá planeta.

„Brzy budeme mít dost starostí sami se sebou,“ mínil neobvykle vážně nadporučík Vita. „Bjornsen má několik lokalizací.“

„Tefrodi?“

„Kdo jiný?“

Osmá planeta, Eyehoe VIII, byla velká asi jako Země. Měla tři velké kontinenty, pokryté zeleným kobercem neproniknutelného pralesa. Jen tu a tam lesy vystřídal vysoká, holá pohoří, z nichž k moři stékaly řeky a potoky. Jinak bylo na Eyehoe VIII jen několik savan.

KC-1 zpomalila a klesala. Pod ní se zrcadlilo modrozelené moře.

„Jaké je teplota a další podmínky?“ zeptal se Redhorse analytické sekce.

„Atmosféra vhodná. Vysoké kolísání teplot, vyvolané třemi slunci. Přes den až padesát stupňů Celsia, v noci klesá až k bodu mrazu. Žádná roční období. Ostatní podmínky podobné Zemi.“

„Tak tedy co nejrychleji přistaneme.“

Redhorse si nic nenamlouval. Tefrodi věděli, že v soustavě Tří matek je planeta podobná Zemi. Budou hledat všude, i na osmé planetě, i kdyby je Gerlachos neprozradil. Dříve nebo později přijdou.

Proto je třeba najít co nejlepší místo, kde by byla lokalizace když ne zcela nemožná, pak alespoň pořádně těžká. Vhodné bylo pohoří nebo mořské dno.

Nebo obojí.

Objevil se kontinent. Některé hory musely být alespoň tři tisíce metrů vysoké. Jejich vrcholky pokrýval sníh. Moře bylo mělké, ale těsně u pobřeží se barva vody náhle změnila na tmavě modrou.

„To by mohlo být dost hluboké,“ mínil Redhorse. „Dost hluboké pro naše účely.“

„vy se chcete ponořit do oceánu?“ vyděsil se nadporučík Vita. „Není to moc nebezpečné, když to tu neznáme?“

„Rozhodně bezpečnější než zůstat moc dlouho ve vesmíru nebo jen tak někde přistát. Voda odráží lokalizační paprsky. Hned tak nás nenajdou.“

Korveta přistála na takřka nehybné hladině a ihned klesla do hloubky. Na obrazovkách byla modrozelená stále

temnější, ale síla tří sluncí osvětlovala dno ještě i v hloubce dvou set metrů dostatečně, takže Redhorse mohl vypnout reflektory. Major ještě nikdy neviděl tak čistou vodu.

„Tak to bychom měli. Teď už můžeme jen čekat, až se situace uklidní. Rád bych věděl, co teď dělají Gucky a dvojčata. Ale o spojení se ještě nemůžeme pokoušet.“

„Pokud jde o mě, budu rád, když se na pár hodin natáhnu,“ prohlásil Vita.

„Souhlasím,“ řekl Redhorse. „A pak si vyjdeme na procházku.“

„Na procházku? Kam?“

Redhorse ukázal na obrazovky.

„Na mořské dno, kam jinam...?“

Hlavní velitel Miharos byl vysoký a štíhlý Tefrod s dlouhými, tmavými vlasy. Jeho tvrdá tvář prozrazovala energii a vytrvalost, a na první pohled bylo

jasné, že není duplikant, ale pravý Tefrod z Tefy, muž z gardy Mistrů ostrovů.

Miharos zastupoval Mistry ostrovů v soustavě Tří matek, a činil tak s přísností a chytrostí, které si tento úkol vyžadoval.

Miharos nebyl právě v nejlepší náladě.

„Žádám od vás lepší vysvětlení,“ vyzval velitele Gerlachose, který před ním stál v pozoru. „Nemůžete mi přece vykládat, že vám ten Pozemšťan utekl, když už jste ho jednou měl v energetickém poli. To je téměř nemožné.“

„Pozemšťanům se to ale podařilo,“ bránil se Gerlachos, kterému nebylo zrovna nejlépe. To, co udělal, byl v očích jeho nadřízených zločin. „Nevím, jak to udělali.“

„Povězte mi ještě jednou, co se stalo, když jste našel Pozemšťana. Ale každý detail!“

„Mnoho toho není. Lineární pohon selhal a my nemohli z místa. To samé se stalo Pozemšťanovi. Požádal nás o pomoc. Poskytl jsem mu ji, protože to v mých očích byla jediná možnost, jak ho přelstít. Vzal jsem tedy jeho loď do našeho energetického pole a společně jsme se odvážili skoku sem. Podařil se. Ale sotva jsme byli u cíle, mě energetické pole se automaticky vypnulo a Pozemšťan vysokou rychlostí zmizel. Než jsme ho stačili lokalizovat, byl ten tam. Možná uprchl do lineárního vesmíru, protože musel tušit, co ho čeká.“

„A to je všechno?“ Miharosův hlas prozrazoval nedůvěru. „Opravdu je to všechno? Jinak mi nemáte co říct?“

„ne, veliteli. To je vše. Přistál jsem pak podle předpisů, když jsem k tomu dostal rozkaz.“ Gerlachos se narovnal.

„Prosím o dovolu, abych se mohl zúčastnit hledání Pozemšťana. Možná je ještě v naší soustavě.“

Miharos si ho zamyšleně prohlédl, pak přikývl.

„Dobře. Máte svolení ke startu. A dám vám dobrou radu: koukejte ho najít a zničit. Nebo ještě lépe: pokuste se získat posádku živou. Rád bych si promluvil s jejich velitelem. Chci od něj slyšet, jak se mu podařilo uniknout. A především bych chtěl vědět, co se stalo se slunečním transponderem.“

„Udělám vše, co bude v mých silách,“ slíbil Gerlachos a opustil místnost.

Miharos se za ním díval s nedefinovatelným výrazem v tváři.

„Rád bych věděl,“ zamumlal, „co za tím opravdu vězí...!“

Zdálo se, že Sluneční inženýři svou planetu úplně vyhloubili. Jednotlivé sekce byly spojené chodbami, ale transportní pásy téměř nikdo nepoužíval. K cíli se každý teleportoval.

Mo a Rel zmizeli, jakmile společně s ostatními opustili hangár.

„Šli za svými přáteli,“ vysvětloval Schi trochu závistivě. „Za několik týdnů budeme slavit svátek velkých mátek, a k tomu jsou třeba přípravy. Ale to vám ještě všechno vysvětlím. Teď vám ukážu svůj byt.“

Schiho byt se skládal z jedné holé místnosti, v jejímž stropě byla zapuštěna tři umělá modrá slunce, tvořící rovnoramenný trojúhelník.

„Tady tedy bydlím, když nejsem na cestách, abych kontroloval stanice Mistrů ostrovů,“ prohlásil hrdě Schi.

„Líbí se vám tu?“

V místnosti nebylo žádné zařízení. Jen podlaha, čtyři stěny a strop s třemi modrými lampami.

„Pro nás by to bylo trochu nepohodlné,“ přiznal Gucky. „Chybí postele na spaní, stoly a židle. Ale to jsou věci, které pro vás nemají význam.“

„Máme i takové předměty - nahoře v bytech Tefrodů. Oni se bez takových světských potřeb organických bytostí neobejdou - ach, promiňte. Byl jsem nezdvořilý.“

„V žádném případě. Každá forma života má vlastní způsob, jak důstojně uspořádat svůj život. Dokud každý respektuje způsob toho druhého, může počítat s respektem ostatních. Já respektuji tvoji rasu, Schi. Myslím, že žádná nemůže být šťastnější. Vadí mi jen jedno: proč jste se stali otroky Mistrů ostrovů?“

Trvalo dlouho, než Schi odpověděl:

„Nejsme otroci. Sloužíme Mistrům ostrovů dobrovolně, protože jim za mnoho vděčíme. Do doby před padesáti

tisíci lety ležely naše schopnosti ladem. Již tehdy jsme sice vyráběli přístroje a nástroje, pomocí telekineze, ale nesloužili žádnému určitému účelu. Naši předkové pohybovali slunci a planetami, ale jen proto, aby si vytvořili příznivé podmínky pro život. Pak přišli Mistři ostrovů a dali nám nové úlohy. Naučili nás pracovat a žít. Vytvořili jsme sluneční transmiery a postavili mosty mezi galaxiemi. Začal technický rozvoj, o jakém se našemu lidu nikdy nesnilo. Dostali jsme vesmírné lodi. Tak se z nás stalo to, čím jsme dnes: nepostradatelní technici, bez nichž by nikdy nebylo spojení do jiné Mléčné dráhy."

Gucky přikývl.

„Ano, to všechno víme, a obdivujeme vás. Ale kontakt mezi oběma Mléčnými drahami nebyl vždy požehnáním. Byly invaze a války, Schi. Nedošlo by k nim, kdyby transmierný most neexistoval. To byl důvod, proč jsme ho zničili."

„Pokusíme se tomu porozumět," odpověděl Schi důstojně. „Jen tehdy, rozumí-me-li jiným rasám, je zaručena mírová koexistence."

„Ale Mistři ostrovů a Tefrodi nebudou nikdy rozumět vám, protože vám prostě rozumět nechťejí. Jednají pouze podle vlastních zásad a potřeb. Budou vás nutit postavit nový transmierný most."

„Zatím nevidím důvod, proč bychom je neposlechli."

„A kdybyste ho viděli, co uděláte pak?"

„Žádný důvod nebude - ale kdyby přece, odmítneme." Schi náhle zčervenal. „Tefrodi! Vyslali pátrací flotilu, aby našla vaše přátele. Chťejí, abychom jim pomohli a vydali nebo zabili každého Pozemšťana, kterého uvidíme. Požádali o dovolení vstoupit do našich měst. Chťejí se přesvědčit, že tu neschováváme žádné Pozemšťany. Musím se teď postarat o vaše bezpečí. Počkejte tu. Hned se vrátím."

„Tohle se mi nelíbí," zamumlal Tronar, když mu Gucky přeložil bezhlučný rozhovor se Schim. A Rakal dodal:

„Jestli tohle není past..."

„To není past!" prohlásil Gucky pevně. „Můžeme se na ty malé chlapíky spolehnout. Myslím, že přikládají pohostinnosti velký význam."

Tronar se pozorně rozhlížel.

„Nevidím žádný vchod. Jsme tedy nejen v bezpečí před objevením, ale zároveň i vězni - kdybys nebyl teleporter. Tefrodi se sem bez pomoci Slunečních inženýrů nikdy nedostanou."

Čekali téměř půl hodiny a už byli netrpěliví, když se Schi vrátil. Přinesl krabici konzerv, položil ji na podlahu a zase zmizel.

Tronar a Rakal krabici prohlédli. Pod konzervami ležely láhve s průhlednou tekutinou a pečivo podobné chlebu.

„Kde to asi Schi vzal," přemítal Rakal. „Nebyl bych si myslel, že bude krást."

„Etické zásady mají prostě jisté hranice." Gucky otevřel láhev a napil se.

„Chutná to skvěle, kamarádi. Zdá se, že v tom je i alkohol. Na zdraví!"

Znovu se objevil Schi. Tentokrát přinesl deky, které položil do kouta, takže vzniklo měkké lůžko. Oba vlnoví sprintéři byli rádi, že si mohou konečně sednout. Gucky se uvelebil vedle nich.

„Tak co je nového?" zeptal se Schi-ho.

„Tefrodi mají poplach. Používají translátory, když s námi chťejí hovořit, a my děláme, jako bychom jim bez přístrojů nerozuměli. ve skutečnosti ale můžeme číst jejich myšlenky."

„Pak byste ale měli vědět, jak vás vodí za nos!"

„Považují nás za nepostradatelné pomocníky."

Gucky to prozatím vzdal.

„Můžete se teď najíst a vyspat," signalizoval Schi. „Později se vrátím, abych vám ukázal tuhle část města. je mi zima."

Pak zmizel.

4.

Výpusť se naplnila čistou vodou. Redhorse kývnul na Vitu a odrazil se. Pomalu se snášel dolů a přistál v měkkém písku na mořském dně. Počkal, až k němu nadporučík dorazí, a pak těžkými kroky zamířil směrem k výběžku pobřeží.

Podivné bylo, že neviděli žádné ryby. Nic se nehýbalo, jen na osamělých útesech byly k vidění pestré květy - nebo to byli živočiši?

Pata pobřežního pohoří ležela tři sta metrů od KC-1. Podvodní svah stoupal téměř kolmo vzhůru a byl tak posetý pestrými rostlinami, že skála téměř nebyla vidět. Šli kousek podél stěny. Náhle se Redhorse zastavil. ve sluchátkách mu zapraskalo a pak se ozval hlas poručíka Bjornsena:

„Majore Redhorse - slyšíte mě?"

„Co je, poručíku? Měl jste přece jen..."

„Tefrodi, pane! Šest lodí, krouží v pa-desátikilometrové výšce a kruhy se zužují."

„Vracíme se do lodí. Konec!"

Redhorse popadl Vitu za paži a ukázal směrem ke KC-1. Trvalo to věčnost, než konečně spatřili obrysy Korvety.

„Zdá se, že nás hledají v horách," řekl Bjórnsen, když se setkali na můstku a ukázal na obrazovku. „Musí tušit, že jsme na osmé planetě. Že by Gerla-chos...?"

Redhorse zavrtěl hlavou.

„Může to být náhoda. Také je možné, že nás lokalizují pod vodou, ovšem paprsky se odrážejí a tak dostávají nepřesný výsledek." Zamyslel se. „Musíme je zmást."

„A jak?"

Redhorse kývl na Vitu.

„Nadporučíku, připravte ke startu člun. Zavedeme je na falešnou stopu. Člun je malý a rychlý. S velkým křižníkem nás nikdy nedostanou, a už vůbec ne, když si budeme hrát na ponorku."

Vita odešel z můstku a za minutu se ohlásil:

„Člun I připraven, pane."

„V pořádku. Počkejte tam. Za pár minut jsem u vás." Podíval se na Bjórnsena. „Ať vás vystřídá Kellar, poručíku. Potřebuju vás v člunu. Velení KC-1 převezme poručík McGear."

Redhorse vybral ještě čtyři muže, a pak se usadili v malém člunu. Za chvíli už se vznášeli v podmořském světě. Zdálo se, že první slunce právě zapadlo.

Redhorse začal stoupat a zvýšil rychlost. Za chvíli byli těsně pod povrchem moře. Rychle se stmívalo. Druhé slunce zmizelo v moři, pak i třetí. Objevily se první hvězdy.

Když urazili několik kilometrů, zvýšil Redhorse rychlost a přepnul motor. Člun ihned vystoupil na hladinu a vystřelil do vzduchu. Major neměl chuť příliš riskovat. Chtěl jen odlákat Tefro-dy od důležité Korvety a zavést je na falešnou stopu.

Dohonili zapadlá slunce a přeletěli hranici soumraku. Opět byl den. Redhorse letěl těsně nad hladinou, až se objevil další kontinent. Jeho pobřeží bylo ploché a pokryté hustými lesy. Občas se objevily hory.

Vzdálenost od KC-1 činila dva tisíce kilometrů, když bylo jasné, že Tefrodi člun lokalizovali. Jasně to dokazovala hlášení jednotlivých lodí pátrací flotily, kterým Redhorse díky translátoru rozuměl - a vůbec ho neuklidnila.

Velitel malé flotily přikázal jednomu z křižníků, aby malý člun pronásledoval. Ostatní měli dál hledat mateřskou loď, která musela ležet na mořském dně blízko pobřeží.

Redhorse klel z plna hrdla.

„Nenechají se napálit, tihle Tefrodi! Snažili jsme se zbytečně. Prohlédli náš trik."

„Vrátíme se?" ptal se Vita. „Když už to nemá smysl..."

„Jistěže se vrátíme..." zabručel Redhorse vztekle.

Vtom se však ozval ve sluchátcích rozčilený hlas poručíka McGeara:

„Pane, jedna loď zmizela. Ostatních pět rychle klesá. Kruhy se zúžily -jsme přesně uprostřed. Obávám se, že nás našli."

„Za půl hodiny jsme tam."

„To už bude pozdě. Nejde to rychle-ji?"

„Dobře, za patnáct minut. Konec vysílání!"

Redhorse zrychlil, ale zapomněl na svého pronásledovatele.

Tefrod se objevil, právě když tři slunce znovu zapadala. Vybořil se z intenzivní modři západní oblohy a ihned zahájil palbu. Ochranný štít našťěstí zasáhl jen jediný energetický paprsek a odrazil se od něj. Redhorse klesal a Tefrod ho následoval.

„Ponoříme se," zvolal Redhorse a přepnul pohon. „Tady už nemůžou s energetickými paprsky nic dělat. Bude ale trvat déle, než se dostaneme ke KC-1."

Tefrod se ale už nenechal setrást. Držel se přímo nad člunem a pustil bombu. Detonovala pár metrů pod hladinou a tlaková vlna dala malému člunu co proto. Druhá bomba dopadla ještě blíž.

„Potřetí se trefí," řekl Redhorse, náhle zcela klidný. „Vynoříme se a zkusíme to s maximálním zrychlením. Přece se ho musíme nějak zbavit...!"

A skutečně se ho zbavili. Redhorse byl ovšem donucen nechat se honit ve velké výšce kolem Eyehoe VIII.

Ztratil tak půl hodiny. A zmeškal nejdůležitější zprávy z KC-1, která byla na druhé straně planety.

Když se blížili ke Korvetě, řekl překvapený Bjórnsen:

„Šest Tefrodů je zase pohromadě. Vyměňují si jen hlášení o souřadnicích, nic víc. Vzdalují se."

„Vzdalují se? Co to má znamenat?"

„Nevím, pane. Mám zavolat poručíka McGeara?"

Redhorse mlčky přikývl. Náhle věděl, že se McGear už nikdy neozve. Ale ne-odvažoval se to říci svému poručíkovi.

Bjórnsen nedostal žádnou odpověď. Šest Tefrodů mezitím zmizelo ve vesmíru. Mohlo to znamenat jen to, že svůj záměr buď vzdali, nebo s úspěchem dokončili.

A Redhorse věděl, že se Tefrodi jen tak rychle nevzdávají.

Moře bylo tmavé a Redhorse zapnul pátrací reflektory. Tam, kde ležela KC-1, to vypadalo jako po těžké bouři. Na hladině plavaly rostliny - a světlý předmět. Redhorse šel s člunem níž, aby ho lépe viděl.

Bylo to bílé tílko, které už úplně nasáklo vodou a pomalu klesalo ke dnu. Major se ponořil. Když se blížil ke dnu, viděl, co se stalo. Tefrodi museli shodit alespoň sto bomb, protože zničeny byly i skály a útesy. Obrovský trychtýř prozrazoval místo, kde stála KC-1. Tu a tam ležely, naplň pohřbené pod pískem, kusy trosek. Redhorse pevně stiskl rty a neřekl ani slovo. Jeho muži byli bledí a zděšení. Všichni měli na Korvetě přátele. „Teď jsme definitivně vyřízeni," uzavřel nakonec Bjórnsen. „ve člunu jsou jen nouzové zásoby. Sotva na měsíc. A pohon... ani rychlost světla." Redhorse se na něj podíval, ale nic neřekl. Vypnul reflektory a stoupal vzhůru. Přistál v horách na plošině pokryté kameny. „Máme jen jedinou možnost," řekl pak tvrdě. „Už nemáme loď. Abychom si opatřili novou, musíme se dostat na planetu, kde lodě jsou." „Na Hoel?" vydechl kapitán Vita vyděšeně. Redhorse přikývl. „Ano, na Hoel! Jinou šanci nemáme. Teď si odpočineme a pak odstartujeme. Nebude nám to trvat déle než deset hodin. Pokud nás Tefrodi cestou nedostanou."

5.

Guckyho ani dvojčata neznepokojovalo, že nemají od Redhorse žádné zprávy. Deset dní, tak to bylo domluveno, je dlouhá doba. A minuly teprve dva dny. Schi jim ukázal město. Mo a Rel je doprovázeli. Nejzvláštnější bylo, že se o ně nikdo nestaral. Sluneční inženýři, kteří je potkávali, změnili sice lehce barvu na pozdrav, nikdy se jich ale na nic neptali. Zdálo se, že všichni -vědí, že oba Pozemšťané a myšob Gucky jsou Schiho hosty, a respektují to. Město samo nebylo pochopitelně město v pozemském slova smyslu. Nebyly tu žádné obchody, jen nekonečně dlouhé podzemní ulice, koridory a hladké stěny. Za těmito stěnami ležely byty Slunečních inženýrů. Každý žil sám, a přesto tvořili jakési živé společenství. Každá jednotlivá koule byla buňkou tohoto společenství, která sice žila izolovaně, ale neustále byla s ostatními ve spojení. Každý věděl, co dělají ostatní, ale nikdo se o to nestaral. A všichni tedy také věděli, že oba Pozemšťané a Gucky jsou hosty Schiho, Moa a Kela. Gucky jen doufal, že to nevědí i Tef-rodi. Dorazili do obrovské haly, vysoké snad dvě stě metrů. Přesně uprostřed stropu byla jako obvykle tři umělá slunce. „Tady je naše shromažďovací místnost," signalizoval Schi. „Brzy budeme slavit svátek Tří matek, a možná dostanete svolení se ho zúčastnit. Jste našimi hosty a cítíte naši víru." „Cítit víru jiného je nejvyšší zákon každé mírumilovné a tolerantní rasy," odpověděl Gucky. „je to podmínka pro to, mít vlastní víru." „Děkuji ti," řekl Schi, na kterého to udělalo dojem. „Tefrodi se chovají jinak. Trpí naši víru, ale nectí ji. Dělají si z nás legraci a stále znovu se nám snaží vysvětlit, že slunce není nic jiného, než energetická koule. My víme, že to tak je, jinak bychom nebyli Slunečními inženýry. Můžeme slunce ovlivňovat a přemísťovat, ale nestvořili jsme je." „Kdo je stvořil?" zeptal se Tronar. Schi jasně zčervenál. „Velká matka je všechny stvořila." Gucky chvíli přemýšlel, jestli se má zeptat, ale nakonec to udělal: „Kdo je velká matka?" „Velká matka je největší slunce, které v Univerzu existuje," odpověděl Schi. „Z ní pocházejí všechna ostatní slunce. Je tak veliká a mocná, že její přitažlivost je nepředstavitelně vysoká. Její gravitační pole je tak silné, zejí nic neunikne, pokud ona nechce. Dokonce si nechává i své světlo, neboť nemůže uniknout gravitačnímu poli. A tak zůstává největší ze všech sluncí pro všechny neviditelné." „vy si myslíte, že existuje?" zeptal se Gucky, pokoušeje se skrýt skepsi. „A nebo víte, že existuje?" „Víme to," zdůraznil Schi. „Není v téhle galaxii, ani v té vaší. Nesmím vám říci, kde se nachází. Ale musíte mi věřit, že existuje. Je středem celého Univerza." Již před staletími, vzpomněl si Gucky, tvrdili pozemští astronomové, že existuje takové obří slunce, ale nikdo to nemohli dokázat. Ale když nebylo ani v Mléčné dráze, ani v Mlhovině Andromeda, kde tedy bylo? Někde v prázdném prostoru? Mo byl náhle jasně zčervenál. „Pozemšťané ve velké lodi...!" Gucky se vyděsil. „Co je s nimi Mo? Rychle, řekni!"

„Tefrodi je našli - na osmé planetě. Našli loď a zničili ji. Právě se to dozvěděl hlavní velitel.“
 Gucky cítil, jak se mu na několik vteřin zastavilo srdce. Neodvažoval se dýchat. Tronar a Rakal na něj tázavě pohlédli.
 „Co říkal?“ ptal se Tronar.
 Gucky se konečně zhluboka nadechl.
 „Tefrodi našli Korvetu a zničili je. Ted' je po všem. A je to moje vina! Jen moje vina!“
 Tronarovi trvalo několik vteřin, než se vzpamatoval. Položil myšobovi ruku na chvějící se ramínka.
 „Není to tvá vina, Gucky. Redhorse šel s námi dobrovolně. Každý musí počítat s tím, že už se živý nevrátí. Ted' se to stalo. Nemůžeme to změnit.“ Narovnal se. „Cítím, že Redhorse žije. Nemůže být mrtvý.“
 „Ale Mo to říká.“
 „Řekl jen, že zničili loď, nic víc.“
 Gucky se obrátil na Moa:
 „Pokus se dozvědět víc. Co si myslí hlavní velitel Miharos?“
 „Pátrací flotila objevila na Eyehoe VIII Korvetu a napadla ji. Byla zničena. Byla tam ještě jedna, malá lokalizace, která musela patřit člunu. Miharos dal příkaz ignorovat ji. Myslí si, že někdo přežil - a chce ho živého. Protože jestli někdo přežil, nemá jinou možnost, než přijít na Hoel. Miharos dal příkaz, ať ho nechají přistát. Chce ho zajmout.“
 Gucky si vydechl.
 „Díky Bohu! Všechno je zase otevřené. Možná Redhorse žije...“
 „Žije!“ řekl Tronar přesvědčeně. „Muž jako Redhorse jen tak snadno nezemře...“
 Schi signalizoval:
 „Pojďte, ukážeme vám další část města...“

Redhorse dopřál sobě a svým mužům dva dny odpočinku. Osud KC-1 a zbytku posádky jimi otrásl a vystavil je velké psychické zátěži. Redhorse si myslel, že se pod tíhou zodpovědnosti zhroutí, a veškerou vinu na katastrofě dával sobě.
 Chodil na dlouhé procházky po náhorní plošině, aby se vyrovnal sám se sebou a se svým svědomím. Často seděl celé hodiny na skalním výběžku a díval se vzhůru do cizího nebe. Myslel na CREST III a na ostatní lodě. Kde ted' asi jsou? Podařilo se jim uniknout před zuřivými šokovými vlnami? Nastal v Andromedě klid? Uvidí ještě někdy Rhodana?
 Spousta otázek a ani jediná odpověď.
 Přišel k němu Vita a posadil se vedle něj.
 „Zítra, vyrazíme na Hoel,“ řekl Redhorse.
 Vita přikývl.
 „Už je na čase, pane. To čekání je nesnesitelné. Neuklidňuje, naopak.“
 „Možná bylo ale takticky správné počkat.“
 „Kvůli Tefrodům? Proč?“
 „Uvažujte, nadporučíku: Tefrodi našli Korvetu a zničili ji. Lokalizovali a pronásledovali ale také náš člun. Vědí tedy, že tu jsme - a přesto pátrací akci přerušili. To může znamenat jen to, že uhodli náš záměr. Nemáme taky jinou možnost - a oni to vědí. Chtějí nás živé, a stačí jim jen počkat, až přistaneme na Hoelu. Pak nás dostanou.“
 Vita pomalu přikývl.
 „Tak by to mohlo být, pane. Jistě! Chtějí nás chytit do pastí, a ta past je na Hoelu. Spojíme se s Guckym a dvojčaty?“
 „Možná o nich Tefrodi nevědí a jen bychom je prozradili. Ale nějaké znamení by od nás dostat měli, až bude čas. Možná si dělají starosti.“
 Chvilí mlčeli. Kolem bylo ticho. Na Eyehoe VIII se ještě nevyvinul vlastní život, až na vegetaci. Jednoho dne bude život i tady, a pak bude po klidu a míru.
 „Mám strach,“ řekl náhle Vita chvějícím se hlasem. „Ještě nikdy v životě jsem neměl takový strach, jako ted'.“
 „I já mám strach,“ přiznal Redhorse. „A v naší situaci to jistě není hanba. ve vteřině rozhodnutí už ale strach mít nebudeme, nadporučíku. To čekání a přemýšlení, to je to nejhorší. Zítra na všechno zapomeneme.“
 „Na mrtvé zapomenout nemohu, pane.“
 První slunce se ponořilo do moře.
 „Jistěže ne. Tak jsem to nemyslel. Zapomeneme na strach a na myšlenku, že letíme do připravené pastí. Ale právě fakt, že o té pasti víme, protože myslíme stejně logicky jako protivník, ji dělá jen napůl nebezpečnou. Pošleme Guckymu a dvojčatům krátkou informaci, tak, aby jí rozuměli jen oni. Možná pro nás budou moci něco udělat.“
 Vita vstal.
 „Nevím,“ řekl, ale jeho hlas zněl mnohem pevněji, než před pár minutami. „Ale najednou věřím, že všechno

ještě dopadne dobře. Dělalí to vaše slova, pane?"

I Redhorse vstal. Položil ruku na důstojníkovu rameno.

„ne, to je tím, že čekání skončilo. Právě teď jsme totiž začali jednat. Pojdte, půjdeme zpátky k lodi. Pár hodin spánku nám udělá dobře..."

Ještě než vyšla slunce, malý člun odstartoval. Vystřelil vzhůru do jasně modrého nebe, zrychlil na něj vyšší hodnotu a nabral kurs na neviditelné těžiště soustavy. Kolem tohoto bodu kroužila nejen tři slunce, ale i jejich jedenáct planet.

Redhorse a Bjornsen seděli u vysílaček, zatímco Vita převzal řízení. Bjornsen zapnul vysílání. Redhorse řekl: „Tady Čejen a šest válečníků. Mayday pro Hoel. Opakuji. Mayday pro Hoel. Dvě hodiny do mayday. Konec." Bjornsen vypnul přístroje.

„Myslíte, že to stačí?"

„Pošlete to za hodinu ještě jednou a změňte příslušným způsobem časový údaj. To bude stačit. Vědí, že za dvě hodiny přistaneme a budeme potřebovat pomoc. A vědí, že jsem naživu, a šest mužů k tomu. Když budou moci, něco podniknou..."

„Lokalizace, pane," řekl muž u lokátoru. „Dvanáct hlídkových křižníků. Míří k nám."

Redhorse přešel k obrazovce a chvíli ji studoval.

„Museli nás vidět už dávno, ale ignorují nás," řekl. „Takže mají rozkaz nechat nás na pokoji a možná nás dokonce nechat přistát. Stejný kurs a rychlost, nadporučíku."

Vita přikývl.

Na obrazovce se objevila planeta Slunečních inženýrů. Když Redhorse spatřil města, povytáhl obočí. Čekal jen poušť. Že by mu Sluneční inženýři lhali?

Vita snížil rychlost a brzy byly na obrazovkách vidět podrobnosti. Města byla z části neobydlená. Na ulicích nebyla žádná doprava. Život se ukázal teprve tam, kde byl jasně vidět vesmírný přístav. Stály tam jen tefrodské lodě.

K člunu se přiblížily menší hlídkové jednotky, ale nezaútočily na něj. Vytvořily však formaci, jasně prozrazující jejich úkol. Chtěli donutit člun k přistání.

Redhorse zaujal Vitovo místo.

„Postarejte se o obranu, nadporučíku. Ochranný štít je zapnutý, moc se nám toho zatím stát nemůže. Strílejte na každou loď, která překročí bezpečnostní odstup. Pokusíme se přistát v poušti mezi vesmírným přístavem a sousedním městem. Jestli nám Gucky vůbec může pomoci, tam to půjde nejlépe."

Člun se nyní vznášel těsně nad obydleným městem a mířil k neobydleným oblastem. „Tam dole to nevypadá moc příjemně," poznamenal Redhorse. „Města jsou zřejmě od okolí hermeticky izolována a opatřená klimatickým zařízením, aby tam Tefrodi vydrželi. Sázím se, že na Hoelu není ani kapka vody."

Byla to poušť, jaká na Zemi není. Holé skály jen na málo místech pokrývala vrstvička písku. V dlouhých a mělkých údolích se třpytila jezera, ale jejich povrch byl podivně strnulý a nepohyblivý, a zářil jako stříbro - nebo jako tekuté olovo. Ani stopa po vegetaci nebo jiném životě. Byla to krajina jednotvárnější než na Luně a strašidelnější než na Merkuru.

„A tady chceme přistát?" ujelo Vitovi.

„Máme ochranné skafandry s regulací teploty," odpověděl Redhorse. „Když budeme opatrní, nemůže se nám nic stát ani mimo loď. Krajina je rozeklaná, takže se tu můžeme dobře ukrýt. S vesmírnými loděmi nás tam Tefrodi mohou jen těžko honit. A Sluneční inženýři nám tady mohou pomoci spíš, než ve vesmírném přístavu."

Redhorse přistál v úzké soutěsce dvě stě kilometrů od přístavu. Před nimi leželo peklo, v nejvlastnějším slova smyslu. Ale to peklo bylo lepší než smrt.

Vystoupili z člunu. Skály a písek se třpytily a ztěžovaly rozhled. Pochodovali asi hodinu, když se zpoza hor vynořily těžké kluzáky a přistály v bezpečné vzdálenosti. Vystoupili z nich muži v ochranných skafandrech, ozbrojení a vybavení neznámými přístroji. Rozdělili se a pomalu se přibližovali.

Redhorse cítil, že nastává čas rozhodnutí. Bylo jasné, že je chtějí živé. Ale byla to malá útěcha. Až budou Tefrodi vědět, co chtěli, nezaváhají a nebezpečné Pozemšťany zlikvidují.

Redhorse zapnul vysílačku na nejvyšší výkon.

„Gucky, Tronare, Rakale! je nejvyšší čas!"

Tentokrát mu bylo jedno, jestli jsou Tefrodi informováni nebo ne. Možná se je Gucky pokoušel lokalizovat, ale nepodařilo se mu to.

„Támhle bychom se mohli docela dobře bránit," navrhl nadporučík Vita a ukázal na malý kráter. Nebyl příliš velký, ale měl vysoké okraje. Sedm mužů se tam bleskově ukrylo. První Tefrod právě vešel do údolí a ukazoval do jeho středu - tam, kde ležel kráter.

Útok začal.

Když Gucky a dvojčata zachytila Redhorseovo nouzové volání, byli právě na návštěvě koupaliště Slunečních inženýrů. Byla to obrovská hala těsně pod povrchem. Všechno tu bylo z holých skal a původní horniny, protože nic neodolávalo lépe vysokým teplotám. Podzemní jezero bylo z tekutého olova.

„Poněkud pochybná zábava," mínil Tronar a otřásl se. „Nic pro mě."

Vtom se ozval Redhorse.

„Letí na Hoel!" zvolal Gucky vyděšeně a šťastně zároveň. „Redhorse a šest jeho lidí jsou naživu! Tronare, Rakale! Žijou!"

„Potřebují naši pomoc," připomněl mu Rakal věčně. „A my jim můžeme pomoci jen tehdy, podpořili nás Sluneční inženýři."

Gucky jim okamžitě zasignalizoval a Mo, Rel a Schi vylezli z jezera.

„Naši přátelé, kteří unikli Tefrodům, jsou na cestě na Hoel. Musíme jim pomoci, Schi. Jak bychom to dokázali bez vás?"

„Tefrodi zabili Pozemšťany, kteří byli v nouzi, a to je proti etickým zákonům. Včera jsem mluvil s mnoha Slunečními inženýry. Jsou zděšeni tím, co se stalo. Ale ještě se nemohou rozhodnout. Nevím, jestli vám můžeme a smíme pomoci."

„Ale Tefrodi je zabijí, zavraždí!"

„Proč to tedy ještě neudělali?"

„Protože chtějí Pozemšťany zajmout a vyslechnout. Až budou vědět vše, zabijí je. Věřte mi, my známe Tefrody! Lépe než vy!"

„Jakmile dostaneme sebemenší důkaz, že mluvíš pravdu, pomůžeme vám. Do té doby musíte mít trpělivost."

„Můžeš přece slyšet vysílání Tefro-dů. Pověz nám, co se děje, a kde jsou naši přátelé. Řekni nám přesnou pozici. Kdyby měli přistát a nebyli sestřeleni, mohl bych je vyzvednout. Nemáš přece nic proti tomu, kdybychom je ukryli ve městě, ve tvém bytě?"

Schi zčervenal.

„V tom momentě by byli mými hosty a pod mou osobní ochranou. Ale musíte je vyzvednout sami. Nemohu vám s tím pomoci. Jakmile budou tady, nesmí se jich žádný Tefrod ani dotknout. Pokud by porušili zákon pohostinnosti, byli bychom všichni proti nim."

Gucky byl pevně přesvědčený o tom, že Tefrodům mohou být zákony pohostinnosti ukradené.

„Tak dobře. A budeš nás informovat?"

„V tom mi nemůže nikdo bránit. Pojd'te, v mém bytě budeme mít víc klidu."

Mo a Rel zase skočili do olověného jezera.

Redhorse nechal Tefrody přiblížit se až na sto metrů, pak dal pokyn k palbě. Pozemšťané měli impulsní paprskomety, jimiž by se dala zastavit i celá armáda... Kdyby tato armáda neměla energetické ochranné štíty. A Tefrodi takové štíty měli.

„Dlouho to nevydržíme," zabručel poručík Bjornsen. „Rád bych věděl, kde vězí dvojčata. A ten myšob."

Redhorse se rozhodl, že vysílání teď už nemůže ničemu škodit. Zavolal Guckyho a dvojčata a ke svému úžasu dostal za několik vteřin odpověď.

„To je dost, že jste se ozvali. Kde jste?"

Redhorse popsal geografickou a strategickou situaci a dodal:

„Můžeš nás vyzvednout? Po jednom, jestli to musí být. Budeme u Slunečních inženýrů v bezpečí?"

„Chovají se ještě pasivně, ale mám všechny důvody se domnívat, že budou pěkně divocí, jestli Tefrodi vniknou do města. Mají takové legrační zása-dy..."

„Tak si pospěš! Dlouho to tu nevydržíme."

„Jen mluv dál, abych vás mohl lokalizovat," radil mu Gucky žoviálně. „Už to nebude dlouho trvat."

Tefrodi se opět přiblížili. Situace začínala být kritická.

„Rád bych věděl, co myšob myslel tím „nebude to dlouho trvat",“ mumlal si pro sebe Bjornsen. „Doufejme, že ne věčnost."

Náhle se myšob objevil na vzdálenější skále, skrčil se a zase zmizel. Stalo se to tak rychle, že si ho Tefrodi nevšimli.

„To byl Gucky!" zvolal Redhorse. „Dostane nás odsud!"

Gucky se materializoval uprostřed kráteru a rozpřáhl packy.

„Dva páni, mohu-li prosit!"

Redhorse se k němu rozeběhl.

„Díky Bohu, maličký. Nechal jsi nás pěkně čekat!"

„Později to vysvětlím. Honem, dva muži! Nemůžu čekat věčně - a Tefrodi taky nebudou."

Redhorse kývl na Bjornsena a Bulme-ra. Gucky je uchopil za ruce a všichni zmizeli. Když Tefrodi za pět minut znovu zaútočili, nenarazili na odpor. Zmateně se vříteli do kráteru - a našli hnízdo prázdné. Sedm Pozemšťanů beze stopy zmizelo, i když z kráteru a z údolí nebyla žádná úniková cesta. Nezbylo, než oznámit to hlavnímu veliteli Miharosovi.

6.

„Není to tu zrovna útulné," řekl Tronar a otočil se kolem své osy. „Ale je to tu bezpečné. Tefrodům vstup zakázán." Ušklíbl se. „Říkají to alespoň Sluneční inženýři." „Ale teplota je v pořádku," konstatoval Redhorse. Byl rád, že konečně může otevřít přilbu a normálně dýchat. „A vzduch také." „Kuličky dělají co můžou, aby tu bylo útulno," řekl Rakal s úsměvem. „Musí jim být strašná zima, když sem přijdou." „Kde vlastně vězí Schi?" zajímal se Gucky. „Za chvíli přijde," řekl Tronar. „Alespoň se mi to pokoušel naznačit. Pochopil jsem to z jeho střídání barev." Uvelebili se na dekách a Redhorse vyprávěl, co se stalo s KC-1. Nešetřil přitom sebeobviňováním. „To je nesmysl," protestoval Gucky. „Máš na tom stejně viny jako já. Je mi líto těch, kteří zemřeli, ale my už to Tefrodům vrátíme. Jen se ptám, jak to udělat." „Možná to bude nepřímá pomsta," řekl Redhorse. „Kdyby se nám podařilo vzbudit nedůvěru Slunečních inženýrů, byla by to už dost velká věc. Už by se pak tak bez odporu neřídili pokyny Mistrů ostrovů a nepostavili třeba nový transmitter." Vtom se vrátil Schi. Prostřednictvím Guckyho jim vyprávěl následující: „Tefrodi si nedokážou vaše zmizení vysvětlit, ale domnívají se, že jsme vám pomohli. Protože to není pravda, protestovali jsme proti jejich podezření. Požádali o povolení prohledat naše město tady pod přístavem. Abychom zbytečně nepodpořili jejich podezření, souhlasili jsme." „Co že jste?" zvolal Gucky rozhořčeně. „A co když nás najdou?" „Jak by mohli? Tahle místnost nemá vchod a Tefrodi se neumějí teleportovat. Ukážeme jim jen místnosti, které jsme chtěli ukázat vám." Gucky se uklidnil. „Dobře. Tak tu tedy můžeme zůstat. Už jsem myslel, že se budeme muset přestěhovat na druhou stranu Hoelu." „To by nebyl problém, ale není to nutné. Inspekce už začala. V žádném případě nesmíte používat vysílačky. Okamžitě by vás našli."

Těžce ozbrojení Tefrodi vstoupili do podzemního města - a začali zbraněmi rozpouštět zdi, za nimiž ležely obytné komory Slunečních inženýrů! Sluneční bytosti, které se vynořily všude kolem, zahnavy energetické svazky na útek. I když Sluneční inženýři milovali vysoké teploty, měla jejich odolnost určité hranice. Přímé ostřelování energetickými paprsky vydržet nemohli.

„A co když je přemístí na druhou stranu?" zeptal se velící důstojník hlavního velitele Miharose. „Je tam dost neobydlených jeskyň a měst."

„Všechny budou prohledány," odpověděl Miharos stručně.

O dvě hodiny později se komando dostalo k vnější zdi Schiho obytné komory. Muži chvíli uvažovali, kterou ze stran chodby zvolit, a náhodou se rozhodli pro tu správnou.

V místnosti se materializoval Schi.

„Nebezpečí! Chystají se vtrhnout do mého bytu a nedbají na protesty. Málem mě rozložili zářením. Musíte pryč. Bohužel má jen tato místnost teplotu, která je pro vás vhodná..."

„Máme regulátory teploty," uklidnil ho Gucky. „Můžeš mi pomoci s teleportací?"

„Odnesu vás všechny najednou," řekl Schi a Gucky užasl.

Když Tefrodi konečně prolomili zeď a vnikli dovnitř, byla místnost prázdná. Ale v jednom koutě ležely deky a zbylé konzervy jednoznačně prozrazovaly, že jim Pozemšťané znovu unikli.

Když se to dozvěděl Miharos, zuřil.

„Nyní se nebude brát žádný ohled," přikázal velitelům komand. „Máme teď důkaz, že Sluneční inženýři pomáhají Pozemšťanům. Začněte znovu s prohlídkou a rozstřílejte vše, co by vám v ní bránilo."

Za dvě minuty přišlo zajímavé hlášení.

„Měříme silné vyzařování, hlavní veliteli," hlásila jedna skupina, vybavená citlivými měřicími přístroji. „Musí jít o regulátory teploty Pozemšťanů."

„To budou naši vlastní lidé."

„Ne, to je nemožné. V tom sektoru žádné naše komando není a navíc je v záření určitý rozdíl. Máme se o to

postarat?"

„Jestli jste si jisti - ano. Pokuste se je překvapit. Tentokrát nám nesmějí uniknout!"

Byla to pouhá náhoda, že právě toto hlášení Redhorse nezachytil. Odposlouchával Tefrody jen příležitostně a tady, v části města, která už byla prohledaná, se cítil jistý.

Místnost, ve které se nacházeli, vypadala stejně jako Schiho byt, jen tu bylo téměř tři sta čtyřicet stupňů Celsia. Muži pustili regulátory teploty na plný výkon, aniž by pomysleli na to, že stopy záření pronikají i ven.

Redhorse se posadil vedle Guckyho.

„Jak dlouho tu budeme?" zeptal se přes telekom, neboť jiné dorozumění nebylo možné.

Gucky k němu vzhlédl.

„Nemám tušení. Ale pokud mohu zjistit, změnili Tefrodi taktiku. Už neberou žádné ohledy. Rozstříleli stovky Slunečních inženýrů. To je podlé!"

„Ale oni přece žijí z energie? Jak by jim mohly vadit energetické paprsky?"

„Horko je příliš velké a koncentrované. Inženýři sice žijí ze slunce, ale i slunce je může zabít. Jinými slovy: při přímém ostřelování energií se přetíží a sami se energií stanou. Pro nás tak zemřou."

„Pro nás?"

„Jak je to pro ně, nevím. Každopádně už pak dál neexistují. Můžeme klidně říci, že jsou mrtví."

Rozhovor rozptýlil Guckyho pozornost a Schi byl právě pryč. Když Tefrodi prolomili zároveň zdi ze dvou stran, už nebyl čas, dostat se do bezpečí.

Zvláštní komando se vřítlo do relativně malé místnosti. Nikdo se neodvážil pohnout, ohrožení bylo příliš jednoznačné. Jen Gucky stačil položit packu na Redhorsovu paži. Důstojník stiskl svůj translátor.

„Nic se vám nestane. Hlavní velitel Miharos chce s vámi mluvit. Kdo se bude bránit našim nařízením, bude zastřelen. A teď po jednom ven. Předtím odložte zbraně..."

V místnosti se materializovali dva Sluneční inženýři. Než mohli cokoli udělat, několik horlivých vojáků je rozstřílelo. Redhorse cítil, že se myšob každou chvíli teleportuje a jeho vezme s sebou.

Tronar a Rakal položili zbraně na zem a šli k Tefrodům. Ti jim dali na ruce pouta, ale major viděl, jak se bratři ironicky pousmáli. Dlouho v zajetí nezůstanou.

Gucky náhle naprosto klidně řekl:

„My už vás odsud dostaneme..."

...a zároveň se teleportoval.

Spolu s Redhorseem zmizeli překvapeným Tefrodům před nosem. Tefrodi se však dlouho nezdržovali nevysvětlitelnými fenomény, spoutali zbylé Pozemšťany a vyhnali je na chodbu.

Zároveň prohlásil hlavní velitel Mi-haros akci za ukončenou.

Redhorse a Gucky se materializovali jen o několik kilometrů dál ve velké hale bez jakéhokoli zařízení, I tady zářila ze stropu tři modrá umělá slunce. Po Slunečních inženýrech ani stopy.

„Byl to Schi, koho zabili?" zeptal se Redhorse.

„Ani Schi, ani Mo, ani Rel," řekl s úlevou Gucky. „Byli to dva technici, kteří chtěli předat oficiální protest. Byli parlamentáři, a Tefrodi je zastřelili, aniž by je vůbec vyslechli. Myslím, že tady udělali Tefrodi velkou chybu. Sluneční inženýři se konečně dozvědí, že jsme mluvili pravdu. Budou teď o svém vztahu k Tefrodům smýšlet jinak."

„Nejdřív musíme osvobodit moje lidi," řekl Redhorse pevně. „Parasprinteři už se o sebe postarají..."

„Šli do zajetí dobrovolně," míní Gucky. „Při první příležitosti zmizí a třeba s sebou vezmou alespoň jednoho nebo dva muže."

„Mám špatné svědomí," přiznal Redhorse. „Mí muži jsou v zajetí, a já na svobodě."

Než stačil Gucky odpovědět, objevili se Schi a Mo.

„Tefrodi vnikli do našeho města, poničili naše obydlí, zajali naše hosty -a víc než sto Slunečních inženýrů poslali k velké matce!" signalizoval Schi, přičemž neustále měnil barvu a vyjadřoval tak své zděšení, znechucení a smutek. Mo svítil ještě víc, ale mlčel.

Gucky rychle překládal, pak řekl Schimu:

„Je nějaká možnost jak osvobodit vězně? Pomůžete nám teď?"

„Nemůžeme vám pomoci víc než dosud. Naše zákony to zakazují. Nikdy nesmíme vstoupit do zařízení Tefrodů, pokud nás o to sami nepožádají."

„Ale oni vás přece napadli a mnoho z vás zabili. Copak se nesmíte bránit?"

„Už pro ně nebudeme pracovat, to je vše."

„Tefrodi zajatce zabijí," řekl Gucky.

Schi byl jiného názoru.

„ne, dali si tolik práce, aby je dostali živé, takže nechtějí jejich smrt. A my nemůžeme porušit naše vlastní zákony, které existují po desetitisíce let. Poskytlí jsme vám ochranu a pohostinství - víc udělat nemůžeme.“

Gucky věděl, že každá další snaha je marná. A ztratí-li Tefrodi a Mistři ostrovů takové spojení, jako jsou Sluneční inženýři, kteří jediní dokáží postavit transimterový most mezi galaxiemi, pak nebylo všechno marné.

„Je tu nějaká radiostanice, z níž je možné obrazové spojení s Tefrody?“ zeptal se.

„My takové spojení nepotřebujeme, ale jedna opuštěná je v horním městě. Nikdo už ji nepoužívá, ani Tefrodi ne. Proč?“

„Protože chceme s Tefrody mluvit a dát jim ultimátum.“

„Ultimátum?“ Schi signalizoval údiv. „Nemůžou ho dát spíš Tefrodi vám?“

„To riziko musíme na sebe vzít, Schi. Navíc to spojení potřebujeme ještě k něčemu jinému, ale to ti vysvětlím později. je to moc komplikované.“

„Ukážu vám tu stanici,“ slíbil Schi.

Hlavní velitel Miharos si s uspokojením prohlížel své zajatce.

Místnost byla klimatizovaná a tak mohli Pozemšťané vypnout regulátory teploty a otevřít přílby. Miharos si byl svou věcí tak jistý, že jim nenechal skafandry vzít.

„Jen jeden Pozemšťan uprchl,“ řekl do translátoru, „ale máše komanda ho najdou. Když zodpovíte všechny mě otázky, nic se vám nestane. Neodpovíte-li, nechám vás popravít. Jednoho po druhém.“

„Pokud tím neohrozíme bezpečnost naší rasy, odpovíme,“ řekl kapitán Vita. „Ale měli byste nám dopřát trochu klidu. Jsme vyčerpaní a máme hlad. S plným žaludkem se lépe vypráví.“

Miharos se chladně usmál.

„Dostanete najíst, až to já budu považovat za vhodné. Zničili jsme malou loď na osmé planetě. Kde je mateřská loď? Nebo mi chcete namluvit, že žádná mateřská loď neexistuje?“

„Nevíme, kde je,“ odpověděl Vita po pravdě. „Dostali jsme zvláštní úkol a ztratili spojení s mateřskou lodí.“

Musela se ukrýt před šokovými vlnami. Možná už opustila zakázanou zónu.“

„Za šokové vlny a vznik nových nov si můžete sami. Zničili jste transmitter. To je hrdelní zločin. Můžete si ale zachránit život, když nám řeknete všechno. A já chci vědět, co plánujete do budoucnosti. Mistři ostrovů to chtějí vědět.“

„Jsme posádka malé lodi a měli jsme za úkol navázat spojení se Slunečními inženýry. Co se plánuje dál, nevíme ani my.“

„vy už si vzpomenete,“ hrozil Miharos. „Vzpomenete si, jestli chcete zůstat naživu.“

V místnosti bylo plno nejrůznějších přístrojů a zařízení. V této chvíli se rozsvítila jedna z obrazovek.

Miharos se na ni překvapeně podíval. Pak šel k pultu a stiskl několik tlačítek.

„Dávno nepoužívané spojení,“ zamumlal, aniž vypnul translátor. Opět stiskl několik kláves a na obrazovce se objevil obraz. Ukazoval střídmě osvětlenou místnost s přístroji a stolem.

U stolu seděl Gucky a vedle něj stál major Redhorse.

Miharosovi trvalo téměř deset vteřin, než se vzpamatoval z překvapení. Pak řekl:

„Vidíte mě?“

„Máme tu pochybnou čest,“ opáčil Gucky a vyhledal pohledem Rakala a Tronara. „Daří se vám dobře, bratři proudu a energie? Nač ještě čekáte?“

Miharos pochopitelně nevěděl, kam Gucky míří.

„Co chcete? Kdo je ten Pozemšťan?“

Redhorse přistoupil blíž ke kameře.

„Jsem velitel zničené lodi. Žádám propuštění mých lidí. Dejte nám loď, a my opustíme tuto planetu.“

Miharos na něj několik vteřin zíral, a pak se hlasitě rozesmál.

„Velitel...no podívejme se! A klade mi podmínky, mně, hlavnímu veliteli Hoelu! ty ses zbláznil, Pozemšťane! Jestli tu někdo klade podmínku, jsem to já. A hned s tím začnu: jestli se dobrovolně během hodiny nevydáš do mě moci, zastřelím jednoho z tvých lidí. Tady, v téhle místnosti. Rozuměl jsi?“

„Toho se neodvážíte, Miharosi!“

„Ale odvážím! Vzdáš se, nebo své lidi už živé nespátíš.“ Pohlédl na Guckyho. „A co se týká toho komického trpaslíka, nechceme ho. Pro mě za mě ať se zahrabe někam do díry a čeká, až mu dojde vzduch.“

„Trpaslík“ zalapal po dechu a v duchu se rozhodl, že při nejbližší příležitosti nechá Miharosovi pocítit přednosti telekineze.

Mezitím se připravili Tronar a Rakal. Pohlédli na sebe, kývli hlavou a rozeběhli se k Miharosovi. Stráž sice okamžitě zvedla zbraně, ale střilet nemohla, nechtěla-li zranit vlastního velitele. Tak se stalo, že se Tronar a Rakal mohli během zlomku vteřiny dematerializovat, ačkoli byli ještě spoutaní na rukou. Miharos na to zíral s otevřenými ústy. Teleportaci znal, ale tady šlo o něco jiného. A když se znovu podíval na obrazovku, spatřil tam

oba bratry živé a zdravé, jak jim Redhorse právě snímá pouta.

„Hm, teď se divíš, co?“ řekl Gucky s výsměchem. „Ještě jsi to neviděl? Zažiješ ještě víc překvapení, jestli budeš dál tak tvrdohlavý - a jestli mi budeš dál říkat trpaslík!“

Miharos dal znamení svým mužům. Tefrodi se postavili za zajatce a přitiskli jim na záda ústí zbraní.

„Dobře mě poslouchajte,“ řekl pak Redhorsovi, který se vrátil ke kameře. „Nemůžu ztrácet čas. Potřebuji velitele, ostatní mi jsou lhostejní. Propustím je, když budu mít velitele.“

„A kdo nám zaručí, že dodržíte slovo?“

„Nikdo,“ opáčil Miharos, a chladně se usmál.

7.

Seděli v opuštěné centrále, kterou jim Sluneční inženýři přidělili jako obytnou místnost. Schi se dokonce postaral, aby klimatizace udržovala standardní teplotu pětadvacet stupňů a zásobovala je čerstvým vzduchem.

„Naprostě nemá smysl, aby ses dobrovolně vzdal,“ hučel Gucky do Redhorse. „Nic tím nezměníš. Miharos vás tak jako tak zabije, protože jste pro něj příliš nebezpeční. A nemyslím si, že by teď nechal zastřelit ostatní.“

Neměl by pak nic v ruce, čím by tě mohl vydírat.“

„Stačí, když nechá zastřelit jednoho jediného muže. To mu neuškodí, ale podtrhne jeho výhrůžku. ne, maličký, nevidím jinou možnost: dobrovolně se vzdám. vy budete stále ještě na svobodě a můžete něco podniknout.“

Vtom se objevil Schi. „Mí druhové jsou velice, rozčilení. Myslí si, že Tef-rodí nemají v mnoha věcech pravdu a definitivně se rozhodli, že jejich nařízení budeme v budoucnosti ignorovat. Vám ale pomoci nemůžeme, a to nejen proto, že to zakazují naše zákony. Tefrodi vědí, že jsme teleportéři a telekinetici. Své město zajistili odpovídajícím způsobem. Všude jsou parapasti.“

Redhorse se podíval na Guckyho, který překládal.

„Parapasti! Bojím se, že s tím nepohneš ani ty.“

„Taky se bojím. Taková smůla!“

„Řekni Schimu, že se vzdám,“ požádal myšoba major. „Lhůta brzy uplyne. Chci znát jeho názor.“

„Můj smutek je nepopsatelný, přátelé!“ signalizoval Schi. „Nemohli nás přece klamat tolik tisíciletí! Tak špatní být Tefrodi nemohou! Vždy jsme je považovali za své spojence a pomocníky.“

„vy jste byli jejich pomocníci!“ řekl Gucky ostřeji, než měl v úmyslu.

„Snad budeme moci něco udělat,“ slíbil Schi nakonec. „Svolám velké shromáždění...“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Určitě déle, než je lhůta hlavního velitele.“

„Dobře, pak se pokusíme zvládnout Tefrody sami. Parapasti proti vlnovým sprintérům ještě neexistují!“

Gucky znovu zavolal Miharose.

„Major Redhorse je vám k dispozici, hlavní veliteli,“ řekl slavnostně. „Sluneční inženýři ho dopraví na povrch a tam si ho můžete vyzvednout. Ale varuji vás! Dodrželi jsme slovo, dodržte i vy vaše!“

„Jen já jsem pánem svých rozhodnutí, a poslední slovo budou mít Mistři ostrovů,“ řekl Miharos tvrdě.

„Přinejmenším zachrání tvůj velitel život jednoho nebo více mužů.“

Obrazovka zhasla.

Gucky podal majorovi packu.

„Hodně štěstí, Done! Zůstanu s tebou v telepatickém spojení. Zkus Miharose zdržet, než se inženýři rozhodnou.“

Schi se vznášel těsně u majora - a pak oba zmizeli.

Pak se Redhorse ocitl v nadzemním městě. Nad ním se vznášel těžký kluzák. Za minutu už byl na cestě k hlavnímu veliteli.

„Už ho vyzvedli,“ sdělil Schi Guckymu a dvojčatům. „A chce s vámi mluvit jeden Tefrod. Čeká u vašeho člunu v poušti.“

„To bude past,“ mínil Tronar.

„Co chce?“ ptal se Gucky.

„To nevím,“ přiznal Schi. „Ale jeho myšlenky nejsou špatné. Mám vás tam odnést?“

„Dobrá,“ řekl Gucky po chvíli. „Ale musíš nás teleportovat zpátky, jakmile bude hrozit nebezpečí.“

„Zůstanu nablízku,“ slíbil Schi.

Člun byl na svém místě. Padesát metrů od něj byl druhý člun, trochu jiného tvaru, ale stejně velký. Kolem se procházelo několik Tefrodů, kteří se tvářili, jako by se zajímali o geologické poměry na planetě Hoel. Jeden z nich zamával a zamířil k nim. Byl to velitel Gerlachos.

„Malý přítel Pozemšťanů,“ řekl, když došel ke Guckymu „je mi líto, že jsem vás dostal do tak kritické situace. je to má vina, i když to nebylo mým záměrem.“

„Věřím ti," odpověděl Gucky a náhle cítil nevysvětlitelnou úlevu.

„Ale pomoci nám nemůžeš. Redhorse se dobrovolně vzdal, aby zachránil ostatní."

„Jeho oběť je zbytečná," řekl Gerlachos. „Hlavní velitel ho zabije stejně jako ostatní, jakmile se dozví, co potřebuje."

„Myslel jsem si to. Jednu otázku: pomohl bys nám, kdybys mohl?"

„Ano, ale nemohu to udělat, aniž bych ohrozil sebe a své lidi."

„A proč tedy se mnou mluvíš?"

„Protože Miharos překročil své kompetence. Sluneční inženýři jsou naši nejdůležitější spojenci. Jestli už nebudou chtít pracovat pro nás a pro Mistry ostrovů, dopustil se Miharos chyby, kterou už nikdy nikdo nenapraví. Tím by jednal proti přísným instrukcím Mistrů ostrovů."

„To už mi inženýři řekli," prohlásil Gucky.

„Už ti to řekli?" opakoval zmateně Gerlachos.

„Jistě. Proč ne?"

Gerlachos se náhle usmál.

„Tak to jsem vlastně přišel pozdě. Ale měli byste vědět, že jsem váš přítel a nesouhlasím s Miharosovým jednáním, i když proti němu nemůžu nic podniknout. Proto jsem vám chtěl dát do rukou zbraň proti němu. Ale vidím, že Sluneční inženýři už to udělali."

„Zbraň?" Gucky nechápal, co Gerlachos myslí. Když však pronikl hlouběji do jeho myšlenek, začal to chápat.

„Vysvětlí mi to blíž," požádal.

„Když se Mistři ostrovů dozvědí, že Miharos v rozporu s jejich výslovnými příkazy prohlédl města Slunečních inženýrů a mnoho z nich zabil, sesadí ho a potrestají. A kdyby Sluneční inženýři nyní odmítli dál pracovat pro Mistry, což je docela dobře možné, je hlavní velitel Miharos vyřízený."

„ty myslíš...?"

„Ano," řekl Gerlachos. „Měl bys mu to vysvětlit. Jsem přesvědčen, že pak své chování podstatně změní."

„Upřímně řečeno, sám bych na to nepřišel. Děkujeme ti, Gerlachosi. Udělal jsi toho pro nás dost. Myslím, že se ještě někdy setkáme. Možná už brzy."

Podali si ruce a Gerlachos se vracel ke své lodi. Za chvíli odstartoval a zmizel v oblacích. Gucky, Schi a dvojčata se vrátili do úkrytu a znovu probrali situaci.

„Takže to nevypadá tak špatně," uzavřel myšob. „Zatím je Redhorse a ostatní v bezpečí. A jakmile skončí shromáždění Slunečních inženýrů, začneme jednat. Otočíme hru a..."

„...a postavíme Miharose před ultimátum!" dokončil za něj Tronar. „Ten bude valit oči!"

„Tak já vás teď opustím," signalizoval Schi.

„Počkej, kamaráde milý!" vyskočil myšob. „Přece bys nás nenechal umřít hladu a žízní! Nebo zřídili Tefrodi parapasti i u svých zásob?"

„Něco vám přinesu," slíbil Schi a zmizel.

Sluneční inženýr dodržel slovo. Tronar, Rakal a Gucky se dosyta najedli a když se Schi po čase znovu materializoval ve stanici, už pevně spali. A usnuli s vědomím, že dosáhli malého vítězství.

Sice jen malého, ale přece jen to byl začátek.